

MARIUS TRIPON

**DESPRE
ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR**

MARIUS TRIPON
DESPRE ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Publicată de
Societatea Penticostală de Misiune Creștină din România
Str. Cuza Vodă nr. 29
410097 Oradea, România
Tel.: 0259-436 841
E-mail: spmcr@rdslink.ro

© 2015 SPMCR
Toate drepturile rezervate.
Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a cărții,
fără permisiunea scrisă a editurii.

În afara cazurilor specificate, toate citatele biblice sunt luate
din Biblia, versiunea Cornilescu, 1923.

Editarea: *Loredana Goangă*
Tehnoredactarea: *Cornelia Costi*
Coperta: *Marius Tripon*

Sfânta Scriptură – și în mod deosebit Domnul Isus – prezintă pe larg existența unei alte lumi, într-o dimensiune diferită, o lume care se află într-o împărăție numită „Împărăția cerurilor”. Această împărăție a existat înainte de lumea în care trăim noi. Lumea noastră, deși este fizică, a fost creată ulterior, din lucruri care nu se văd, de natură spirituală: „Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11:3). Prin „a crea” înțelegem „a face ceva din nimic, ceva nou”; în acest fel Dumnezeu, „... care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi” (Romani 4:17), prin puterea cuvântului Său, a chemat în existență cerurile și pământul. Tot ce vedem este rezultatul gândurilor lui Dumnezeu – care, odată rostite de El, au devenit realitate.

Împărăția cerurilor este Împărăția lui Dumnezeu. Dumnezeu, ca și Creator al ei, are dreptul absolut de proprietar. El este Împăratul care nu a cucerit teritorii – cum au făcut în vechime împărații pământului când au vrut să-și extindă gloria – ci a creat această Împărăție.

În vremea aceasta, studiile științifice spun că El a creat peste șase sute de milioane de galaxii, care cuprind trilioane de stele; dar noi știm că pe una dintre planete a făcut-o dife-

rită, ca să poată fi locuită de om: „... pământul ... l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit ...” (Isaia 45:18). Puterea Lui poate fi văzută în tot ce a creat, începând cu imensitatea, precizia și ordinea din univers și până la muște – pe care le-a creat să poată distinge doar anumite culori și să fie atrase de flori numai de anumite culori. El a ascuns fiecare pom ce se înalță falnic în pădure într-o sămânță, zborul l-a ascuns într-un ou din care se naște un șoim, înotul l-a pus într-un ou atât de mic de pește; El a creat și omul, în care a pus un suflet, ca să administreze pământul cu tot ce este pe el. Din nefericire, acestui Creator care, cu măiestria unui pictor neîntrecut a făcut tot ce este frumos în natură, nu i se atribuie decât nenorocirile care vin peste pământ din cauza neascultării omului.

Dumnezeul care stăpânește peste Împărăția cerurilor, Creatorul a toate, este cunoscut sub diferite nume: Elohim, Adonai, sau Iehova. Scriptura ne învață cine și cum este Dumnezeu. Această carte, care se încumetă să spună ce va fi în viitor, vorbește despre un Împărat, despre împărăția și despre familia Lui. Subiectul Împărăției cerurilor este foarte mare; el include toți oamenii – indiferent cât de simplă sau de complicată ar fi viața lor. Subiectul Împărăției cerurilor este cel mai mare subiect cunoscut de om; este un subiect care nu poate fi epuizat vreodată în comentarii, deoarece orișice s-ar putea sui vreodată la mintea omului este inclus în ea. Include creația, planul de mântuire, jertfa Domnului Isus, răscumpărarea și veșnicia – care este fără început și fără sfârșit.

Am ales titlul „Despre Împărăția cerurilor”, pentru că fără cuvântul „despre” titlul ar fi prea îndrăzneț. La nivelul la care ne aflăm, ca oameni, oricâtă cunoștință și pricepere am primi,

prin îngăduință de sus, asupra acestui subiect, nu ar fi decât o fărâmitură din cunoștința incomensurabilă despre slava Împărăției cerurilor. Chiar dacă părerile despre Împărăția aceasta sunt împărțite, scriem și vorbim despre ea în limitele luminii pe care am primit-o, știind că mai mulți vor alege să intre în ea dacă vor cunoaște mai multe despre ea.

Această carte va încerca să atingă subiecte precum: scopul creării pământului, pierderea și redobândirea drepturilor în Împărăție, mintea înnoită a celor care intră în Împărăție, lucrul și viața în Împărăție, căsătoria în Împărăție și, de asemenea, viitorul celor din Împărăție. Este o poveste adevărată despre tainele, despre cheile Împărăției, despre puterea și autoritatea delegată de Împărat supușilor Împărăției și, de asemenea, despre natura veșnică a Împărăției. Este o împărăție care, privită de cei de afară, are legi ciudate – precum legea care spune că cine vrea să trăiască trebuie să moară (vezi Coloseni 3:3), cine vrea să aibă trebuie să dea (vezi Luca 6:38) sau cine vrea să fie mare trebuie să fie ca cel mic (vezi Marcu 10:43).

Învățătura despre Împărăția cerurilor ne introduce într-o școală de gândire spirituală în care putem învăța din adevărul sfintei Scripturi, din călăuzirea Duhului Sfânt și din dovezile trecutului și ale prezentului în legătură cu felul în care funcționează legile Împărăției. Este o împărăție care schimbă scara de valori a omului și ne învață că există un singur Dumnezeu, care a jurat că într-o zi va face ca toți oamenii să Îi recunoască autoritatea: „Fiindcă este scris: «Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu»” (Romani 14:11). Oamenii au în ei dorința de a căuta divinitatea și chiar și-au făcut dumnezei după închipuirea lor: dumnezeul războiului, al vână-

torii, al fertilității, al înțelepciunii, și lista continuă cu milioanele de dumnezei ai hindușilor. Dar aceștia toți sunt idoli fără valoare: „căci idolii popoarelor sunt idoli, dar Domnul a făcut cerurile“ (1 Cronici 16:23). Dumnezeu dorește ca toți oamenii să cunoască adevărul și chemând Numele Domnului să-I slujească adevăratului Dumnezeu. Această dorință a Lui va deveni realitate când Împărăția Lui va cuprinde totul: „Atunci voi da popoarelor buze curate, ca toți să cheme Numele Domnului, ca să-I slujească într-un gând“ (Țefania 3:9).

Venirea Împărăției lui Dumnezeu a fost vestită din vremuri străvechi. În jurul anului 600 î. Hr., un proroc al lui Dumnezeu, pe nume Daniel, care era în slujba unui împărat babilonean, a tălmăcit visul împăratului fără ca acesta să-i spună visul pe care l-a avut. Daniel i-a spus împăratului că a visat un chip mare – adică o statuie – care reprezenta patru imperii care aveau să se perinde la putere pe pământ, ca în vremea acestora să se ridice o altă împărăție, nu doar trainică, ci chiar veșnică: „Dar în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății, și ea însăși va dăinui veșnic“ (Daniel 2:44). Când această împărăție, de natură spirituală, a luminii, intră în viața cuiva, provoacă o ciocnire de valori și sfârâmă orice aparține împărăției întinericului. Ea vine nu ca să coexiste cu cealaltă și să fie supusă legilor pământului, ci vine să conducă. Domnul Isus le-a dovedit ucenicilor Săi de atunci și nouă, ucenicilor de astăzi, existența unei alte lumi la „schimbarea la față“ (vezi Luca 9:28-36), pe munte. Atunci fața și hainele Lui au devenit strălucitoare și El a stat de vorbă cu Moise și cu Ilie, dovedind că, deși cei doi au murit cu mult

înainte, ei au continuat să trăiască într-o altă dimensiune, în Împărăția lui Dumnezeu.

Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție ale cărei legi vor să intre în viața ta, în lăuntruul tău, așa cum au intrat și în viețile ucenicilor Domnului Isus: „Căci iată că Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntru vostru“ (Luca 17:21). Această împărăție vine cu soluții nu doar temporare, ci veșnice pentru omul care Îl crede pe Dumnezeu, se conformează și aplică aceste legi date de El: „Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii: Acela care are putere să mântuiască și să piardă ...“ (Iacov 4:12). Prin decret împărătesc, nouă, celor de pe pământ, ni s-a oferit invitația de a deveni cetățeni ai Împărăției cerurilor – nu doar ca supuși ai Împăratului, ci ca fii și fiice ale Împăratului veșniciei, care a pus în om gândul veșniciei: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui: a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu“ (Eclesiastul 3:11).

Voia și planurile acestui Împărat, care este pe deplin suveran, nu sunt supuse la vot, ce ele se aplică pentru toată Împărăția (vezi Efeseni 1:11). Biblia, care este ca o Constituție a Împărăției, nu este o carte despre democrație, ci despre monarhie. Împărăția nu este condusă de un președinte ales, nu este republică și nu merge după legi date de vreun parlament, ci este condusă de un Împărat care nu Se schimbă, ci El îi schimbă pe cei pe care Îi primește în Împărăția Lui. „Înainte să se fi născut munții și înainte să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu“, spune Psalmul 90:2. Acest Împărat are putere absolută pe veci; El nu este ales pentru un timp și nu are capăt la zile. Împărățiile

pământului nu rezistă mai mult de câteva sute de ani, dar Împărăția Lui este veșnică: „Împărăția Ta este o Împărăție veșnică, și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile” (Psalmul 145:13; vezi și Daniel 4:3).

A le vorbi oamenilor despre împărăția acestui Împărat veșnic înseamnă a răspândi decretul Împăratului. Acest privilegiu, vestirea „slujbei împăcării” (vezi 2 Corinteni 5:18), nu l-au primit îngerii, ci l-au primit cei care au fost primiți în Împărăție prin credința în Fiul Împăratului. Un om poate muri de foame și poate duce lipsă și dormi pe străzi dacă nu știe că are, pe numele lui, la bancă, milioane de lei; dar cei care primesc Împărăția trebuie să ducă vestea bună celor care nu știu că există un fond de iertare care a fost plătit de Împărat ca oricine vrea să poată veni să se împace cu Împăratul. Vestea despre Împărăție se răspândește prin vestirea Evangheliei lui Isus Hristos (vezi Faptele apostolilor 8:12, 5:42). Aceasta mai este numită și Evanghelia lui Dumnezeu (vezi Marcu 1:14), Evanghelia păcii (vezi Faptele apostolilor 10:36) sau Evanghelia harului lui Dumnezeu (vezi Romani 1:1).

Evanghelistul Matei este singurul care prezintă această împărăție ca fiind Împărăția cerurilor, deoarece evanghelia scrisă de el Îl prezintă pe Domnul Isus ca fiind un Împărat. Ceilalți trei evangheliști Îl prezintă mai mult ca rob, ca Fiul omului sau ca Fiul lui Dumnezeu și folosesc expresia „Împărăția lui Dumnezeu”. Când vorbim despre Împărăția Cerurilor vorbim mai mult despre caracterul împărăției, iar când vorbim despre Împărăția lui Dumnezeu ne referim mai mult la locul în care este această împărăție.

În Evanghelii găsim dorința și planul Celui mai mare și mai puternic Împărat; este prezentată dorința Lui de a-i reintegra

în Împărăția Sa pe supușii Lui care, din lipsă de loialitate, și-au pierdut statutul de cetățeni. Vestea bună a Evangheliei Împărăției este vestea că cineva care nu are drepturi la curtea marelui Împărat poate primi intrare liberă la Împărat și, chiar mai mult, poate fi înfiat de Împărat: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Oferirea rangului de copil al lui Dumnezeu este dovadă că Împăratul, creatorul a tot ce se vede și a ceea ce nu se vede, este un Dumnezeu care, pe drept, poate purta numele Bunătății și Dragoste: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem” (1 Ioan 3:1). Ca și copii de împărat nu numai că suntem acceptați în Împărăție când Îl primim pe Domnul Isus ca Domn și stăpân, dar suntem chemați și să o moștenim: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția” (Luca 12:32). Scriptura este foarte clară și cu privire la cei care nu vor moșteni Împărăția; din nefericire, sunt mulți cei care preferă calea cea largă, chiar dacă unii dintre ei aleg să își spună „creștin”: „Și faptele firii pământești sunt cunoscute și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Galateni 5:19-21); „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii,

nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:9,10).

Ca legea unei țări sau a unei împărății să aibă valoare și putere trebuie să existe și pedepse pentru cei care o încalcă. În Împărăția cerurilor este la fel. În general, când Scriptura vorbește despre cei care cer și primesc dreptul de copii ai lui Dumnezeu, vorbește despre urmașii Lui – bărbați și femei (vezi Coloseni 3:11). Această dorință a Împăratului L-a costat enorm, deoarece a trebuit să aibă loc răscumpărarea omului care, prin răzvrătire și prin păcat, și-a ales un alt stăpân. Răscumpărarea a trebuit plătită cu sânge nevinovat (vezi Evrei 9:22) și plata a fost achitată integral prin sângele Fiului lui Dumnezeu. Isus Hristos a venit din cer, S-a întrupat, a trăit fără păcat, apoi, de bunăvoie, a ales să moară răstignit pe o cruce – fiind astfel ca un miel de jertfă pus pe altar. „Prin această voie am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos o dată pentru totdeauna” (Evrei 10:10).

Domnul Isus nu i-a plătit prețul păcatului lui Satana, pentru că Dumnezeu nu îi dă lui socoteală; dimpotrivă, El îi dă socoteală lui Dumnezeu. Satana nu este egal cu Dumnezeu și nici nu a fost vreodată, deoarece el este o ființă creată de El. Odată, Satana a fost egal cu arhanghelii Mihail și Gavril. Pentru că a fost preocupat de frumusețea lui și a dorit să i se aducă închinare, în răzvrătirea lui, Satana a fost alungat din cer. Prețul păcatului i-a fost plătit nu lui, ci dreptății lui Dumnezeu. Legile Lui sunt veșnice și cer ca păcatul să fie răscumpărat cu sânge: „Și, după Lege, aproape totul este curățat cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9:22). Dragostea – cum mai este numit Dumnezeu – S-a așezat pe cruce în locul celui vinovat și a plătit prețul pentru vina omului.

Scriptura nu spune că Dumnezeu îi iubește pe îngeri, ci pe oameni; și totuși, pentru cei mai mulți, El este un Dumnezeu necunoscut. John Wesley a spus că fără Dumnezeu omul nu poate și fără om Dumnezeu nu vrea. Omul a fost perfect, dar s-a pervertit prin neascultare, pierzând nu numai părtășia cu Dumnezeu, ci și libertatea: „fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petru 2:19b). După Înviere, Satana, care pretindea că este proprietarul pământului (vezi Luca 4:6), a pierdut drepturile pe care le-a avut, căci Domnul Isus l-a biruit la Golgota: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18b).

Răscumpărat cu prețul sângelui nevinovat al Mielului, omul poate fi iertat și înfiat, cu drepturi de cetățenie în Împărăția cerurilor: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3:20). Prin jertfa de la Golgota, Domnul Isus, care este al doilea Adam, a recâștigat și a redat omenirii tot ce a pierdut primul Adam. Domnul Isus a restabilit, pentru sufletul care face legământ cu El, prietenia cu Împăratul și i-a redat drepturile de moștenire și de domnie în Împărăția lui Dumnezeu, sub sceptrul Lui (vezi Coloseni 1:16, 2:10). Domnul Isus a spus că le pregătește Împărăția celor care rămân lângă El, după cum Dumnezeu Tatăl I-a pregătit-o Lui: „De aceea vă pregătesc Împărăția, după cum Tatăl Mi-a pregătit-o Mie” (Luca 22:29).

Pentru că suntem copiii Lui, moștenim Împărăția Sa, în ciuda faptului că nu avem niciun merit; chiar mai mult, noi I-am fost dușmani (vezi Romani 5:10; Psalmul 16:6). Mântuirea este darul lui Dumnezeu, dar pentru a o primi trebuie să fii ascultător și să accepți astfel darul în termenii impuși de Dumnezeu. Prin nașterea din nou Dumnezeu ne-a făcut

făpturi noi (vezi 1 Corinteni 5:17). Noi formăm o împărăție de preoți pentru Domnul și Împăratul nostru (vezi Apocalipsa 1:6; 1 Petru 2:5).

Prin pilde – prin îmbrăcarea adevărului într-o haină de poveste, pe înțelesul tuturor – poți să expui și să ascunzi, în același timp, adevărul pe care vrei să-l comunic. Domnul Isus a făcut asta cu o măiestrie neîntrecută, prezentând Împărăția cerurilor și chemându-i în ea pe oamenii din toate vremurile: „Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde; și nu le vorbea deloc fără pildă” (Matei 13:34). Pilda comunică și transmite ceva important într-un mod care poate fi înțeles și perceput de om. Domnul Isus a folosit pilda ca pe un mijloc de comunicare.

Când studiezi învățătura despre Împărăție dată de Domnul Isus parcă intri într-o lume a metaforelor. Limbajul muzicii, al gesturilor, limbajul corporal, cel al hainelor, mimica feței – toate pot transmite mesaje. Crucea – două bucăți de lemn întretăiate – simbolizează ceva profund și sacru, este un simbol al suferinței și al morții Domnului Isus. Înțelegem aceste limbaje pentru că în mintea noastră există deja o concepție despre aceste lucruri. Însă când este vorba despre ceva despre care nu există concepție în mintea noastră, poate fi mai dificil. Domnul Isus i-a spus lui Nicodim: „Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești, și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești?” (Ioan 3:12).

Un lucru mai greu de înțeles poate fi Împărăția spirituală a lui Dumnezeu, despre care Domnul Isus a vorbit folosind pilde. Chiar dacă avem mai multe informații decât oamenii de pe vremea Domnului Isus, Scriptura este destul de sumară în ceea ce privește detaliile despre cum este și cum va fi în

Împărăția cerurilor. Când concepțiile sunt diferite – unele fiind greșite – pot apărea conflicte. Conflictele sunt motivele pentru care am ajuns să avem atâtea religii creștine – deși toate susțin că citesc și interpretează aceeași Scriptură. În pilda fiului risipitor Domnul Isus corectează gândirea greșită a oamenilor de atunci cu privire la Dumnezeu Tatăl și Îl prezintă ca Tată milos și plin de bunătate, care abia așteaptă ca cel care a plecat de la El să revină acasă: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult” (Luca 15:20).

Mulți din cei care L-au ascultat pe Domnul Isus descriind caracterul Tatălui în această pildă au refuzat să-și înnoiască mintea cu învățătura Domnului. Neînțelegând pilda despre burdufuri noi și vin nou, au rămas împietriți. Cei care aleg să ceară și să primească împăcarea cu Tatăl ceresc, asemeni unor copii răzvrățiți care se întorc acasă, indiferent cât de mult s-au îndepărtat de Dumnezeu, sunt primiți cu brațele deschise – atâta timp cât nu vin prea târziu (vezi Evrei 4:1). Nădăjduind în bunătatea marelui Împărat, fii risipitori pot să vină și astăzi acasă, la Tatăl, cu pocăință: „Bunătatea Ta, Doamne ajunge până la ceruri, și credinșia Ta până la nori” (Psalmul 36:5); „O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine, în fața fiilor oamenilor!” (Psalmul 31:19).

Semnul că cineva este pătruns de mesajul Evangheliei este că imediat se vede vinovat și dorește să primească iertare. Când vedem un om, oricine ar fi, privim la o ființă care este ținta dragostei lui Dumnezeu. Cei care devin copii ai Împăratului încep, și ei, să gândească în acest fel. În Împărăția cerurilor, în care domnește acest Împărat milos, nu este tolerată aplicarea unei culturi personale sau a planurilor perso-

nale. Fiecare locuitor al Împărăției acceptă să-și însușească cultura, scopurile și legile Împărăției cerurilor. Condițiile de bază ca să poți ajunge acolo sunt să-L cunoști pe Împărat și pe Fiul Său și, acceptând planul de adopție, să intri într-o relație personală cu Împăratul Isus, prin călăuzirea Duhului Sfânt.

Omul care, prin pocăință, devine o faptură nouă în Hristos privește totul în viața lui prin prisma relației pe care o are cu Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este cea mai importantă persoană de pe pământ, care vine în ființa noastră și face, în inima noastră, loc lucrurilor plăcute lui Dumnezeu. Minte firească, având pornirile ei, este în război cu voia lui Dumnezeu (vezi Genesa 6:5); dar mintea înnoită, într-o dimensiune spirituală, declară ca lege voia, planul și promisiunile lui Dumnezeu. Așa cum vântul cald de primăvară dezgheață pământul pentru a putea rodi, Duhul Sfânt trezește mintea sănătoasă (vezi 2 Petru 3:1), ca să poată crește în noi roada Duhului, mult-dorită și plăcută lui Dumnezeu, și astfel Împărăția să se manifeste prin noi.

Duhul Sfânt este Dumnezeu. În ziua Cincizecimii, prin mijlocirea Fiului, a fost trimis de Dumnezeu Tatăl pe pământ, ca un guvernator trimis de la Împărăție, să ne ajute să adoptăm în viața noastră legile Împărăției cerurilor. Duhul Sfânt este reprezentantul autorității de sus și vrea să ne schimbe ca să putem ajunge și noi în locul de unde a venit El – adică în cer sau în rai, cum mai este numit acel loc (vezi 2 Corinteni 12:4; Apocalipsa 2:7). Împăratul face, personal, legământ cu fiecare suflet care vrea să ajungă în locul unde este reședința Lui.

Pentru om, Dumnezeu Duhul Sfânt oferă o experiență personală cu Dumnezeu, în care învață să aibă un echilibru spiritual. Nu este vorba despre punerea în balanță a tristeții și a

fericirii fără limite, ci este vorba despre un echilibru care îl caracterizează pe omul dedicat studiului Bibliei, dedicat faptelor bune, dedicat rugăciunii, cântării, părtășiei frățești și vestirii Evangheliei Împărăției prin metoda care se potrivește vieții noastre. Duhul Sfânt face o verificare continuă, ca nu cumva să pierdem dorința de a avea tot mai mult din Dumnezeu și astfel vlăstarii amărăciunii (vezi Evrei 12:5) să crească și să sufocă virtuțile care vrea Duhul Sfânt să rodească în noi (Galateni 5:22, 23).

Duhul Sfânt poate locui în oamenii pe care Dumnezeu i-a înfiat, dar unii Îl țin sub mari restricții. Duhul Sfânt îi învață pe cei care au primit iertarea Împăratului să umble prin credință – asta înseamnă a trăi privind lucrurile ca din cer spre pământ și, în acest fel, a face lucrurile după importanța pe care o au în cer. Împăratul Isus este cunoscut ca un împărat „blând și smerit cu inima” care a spălat picioarele ucenicilor Lui. Duhul Sfânt ne învață că în noi apar semne de maturitate spirituală când umblăm smeriți, înțelegând că este un avantaj în a fi nedreptățiți și a răbda, că e un folos în a nu căuta aprecierea și prețuirea oamenilor, ci a Împăratului: „Căci este un lucru plăcut dacă cineva, pentru cugetul lui față de Dumnezeu, suferă întristare și suferă pe nedrept” (1 Petru 2:19).

Duhul Sfânt face ca, în rugăciune, voia noastră să se întâlnească cu voia Împăratului. Când inima este sănătoasă, voia Lui ne schimbă și ne dă puterea să nu privim la ce vrem și nu primim, ci să privim la ceea ce primim. Domnul Isus I-a mulțumit Tatălui pentru puținul pe care L-a avut în merindele unui copil, ca apoi toți să vadă minunea înmulțirii peștilor și a pâinii. Venirea Duhului Sfânt în vasul trupului nostru aduce o putere care ne ajută să învingem legile întunericului,

care se războiesc cu sufletul. „Voi copilașilor, sunteți din Dumnezeu, pentru că Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4).

Duhul Sfânt vine în viața noastră nu doar să ne mântuiească, născându-ne din nou; nu doar ca să putem avea experiența umplerii și a vorbirii în alte limbi, ci vine în noi și ca să ne dea o viziune despre Împărăție și să ne spună care este rolul nostru în ea. Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu vrea o relație personală cu omul, dar nu o relație ca cu pompierii sau cu ambulanta – pe care îi chemi doar când ai nevoie de ei. Duhul Sfânt te ajută să te rogi și astfel să înaintezi cereri înaintea Împăratului, dar, de asemenea, te învață că a te ruga contrar voii Împăratului înseamnă a-ți pierde timpul. Prin Duhul Sfânt, Împăratul scrie legile Împărăției Lui în inimile celor care cer și acceptă, prin programul numit „har”, grațierea oferită de Împărat: „Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor” (Evrei 10:16). Legământul acesta are valoare, pentru că Cel care îl oferă are autoritate să garanteze ceea ce promite. Acest Împărat nu poate să mintă (vezi Tit 1:2) și nici nu este ca omul, să-I pară rău că a oferit odată ceva de preț cuiva (vezi Romani 11:29).

În vechiul legământ oferit Israelului trebuia să te naști fizic, dar în noul legământ (vezi Luca 22:20; 1Corinteni 11:24) omul intră prin pocăință – prin care are loc o schimbare numită și „nașterea din nou”, sau „nașterea în Împărăția lui Dumnezeu”. Un suflet poate intra în Împărăție acceptând că este păcătos, recunoscând că nu se poate salva singur și ușa harului i se deschide când cere. În acest fel un suflet primește iertarea, înfierea și cetățenia Împărăției cerurilor.

Domnul Isus a fost cel care a numit momentul intrării în Împărăție „naștere din nou”: „Isus i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu»” (Ioan 3:5). Din păcate, pentru unii această expresie a devenit un clișeu uzat, de care s-au săturat să audă.

Este un mare har ca o persoană să crească având părinți pocăiți, care sunt copiii ai lui Dumnezeu; dar nu este de ajuns. Odată ajuns la anii când poate deosebi binele de rău, persoana trebuie să se pocăiască – adică să-I ceară Domnului Isus iertare, căindu-se de orice păcat din trecut, și să promită credințioșie Împăratului, ca apoi să facă legământ cu Domnul Isus prin botez. Într-un fel, botezul este ca semnarea actelor, atunci când cumperi o proprietate. Trebuie să ai sau să faci rost de finanțare și să ai o înțelegere cu proprietarul; proprietatea devine oficial a ta după ce semnezi actele.

Noi, care nu aveam drepturi în Împărăția lui Dumnezeu, eram străini de legăminte, nu aveam cum plăti pentru vina noastră și meritam pedeapsă veșnică, am fost grațiați și am fost „apropiați prin sângele lui Hristos” (Efeseni 2:13b). Cei care devin copiii ai Împăratului primesc călăuzirea Duhului Sfânt, care este trimis ca un guvernator de sus, să pună în aplicare legile Împăratului în viața credincioșilor. Guvernatorul Duhul Sfânt nu Se reprezintă pe Sine, deși este Dumnezeu, ci Îl reprezintă pe Împărat: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi” (Ioan 16:13, 14). La fel ca un guvernator pământesc, Guvernatorul ceresc nu face legi, ci

doar le aplică cu putere. Tot așa, un proroc al Împăratului, care vorbește în numele Împăratului, nu vorbește de la El, ci de la Duhul Sfânt. Pe măsură ce Duhul Sfânt aduce în lumină pentru sufletul nostru caracterul Împăratului și valorile prețuite în ceruri, sufletul mântuit trăiește călăuzit după aceste valori și nu mai împlinește poftele firii pământești: „Zic, dar: umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești” (Galateni 5:16). Dacă un guvernator pământesc are o casă construită din cărămidă, Guvernatorul ceresc locuiește în noi, iar trupul nostru devine un templu: „Nu știți că trupul vostru este Templu Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” (1 Corinteni 6:19). Cât timp Guvernatorul este în lăuntrul nostru, Împărăția cerurilor este, și ea, acolo, cu putere de sus – chiar dacă una mică față de slava Împărăției cerurilor. O dovadă că El locuiește în noi este faptul că nu mai suferim consecințele păcatului și suntem liberi de povara lui.

Omul firesc este impresionat de ofertele păcatului, pe când cel care Îl are în el pe Duhul Dumnezeului celui Viu nu doar se ferește de orice i se pare rău, ci este chiar dezgustat de păcat. Împărăția Lui în noi stă în prezența Duhului Sfânt în noi. Dumnezeu Tatăl, având părtășie deplină cu Duhul Sfânt, nu suportă ca între El și Duhul Sfânt din noi să existe nimic din întunecimea lumii păcatului. O măsură de lumină poate birui zece măsuri de întuneric, pentru că lumina cu întunericul nu se combină. În viața omului pătruns de Împărăția lui Dumnezeu, totul gravitează în jurul lui Dumnezeu și este pentru Dumnezeu. Cei care se fac părtași Duhului Sfânt trebuie să prețuiască măsura de încredere investită în ei, trăind în smerenie și în ascultare – acestea fiind două fețe ale aceleiași monede.

Împărăția cerurilor vine în noi cu legi care, uneori, se potrivesc cu legile noastre morale, dar sunt în conflict cu roadele firii pământești. Omul cel care devine cetățean al cerului trebuie să decidă să trăiască după legile Împărăției lui Dumnezeu; dacă refuză, poate fi penalizat. În cazuri extreme – cum este în cazul persoanei care disprețuiește iertarea primită de la Împărat sau și în cazul celui care se leapădă de Stăpân, devenind un suflet răzvrătit, omul își poate pierde cetățenia în Împărăție. Scriptura, ca să nu fim surprinși nepregătiți, ne avertizează că vor fi și din aceștia – care își vor vinde dreptul de a aparține Împărăției pentru „lintea” oferită de Satana. „... și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furis erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat și vor face să cadă asupra lor o pierzare năprasnică” (2 Petru 2:1; vezi și 2 Petru 2:20-22; Evrei 6:6). În împărățiile lumii, dacă cineva comite o crimă este numit ucigaș, pe când în Împărăția lui Dumnezeu cine urăște doar pe fratele său este considerat ucigaș (vezi 1 Ioan 3:15). În împărățiile lumii este normal să îți iubești prietenii și să îi urăști pe dușmanii tăi, dar în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să îți iubești dușmanii, dorind mântuirea lor (vezi Matei 5:44; Luca 6:27).

După legile Împărăției, trebuie să le faci bine celor care te urăsc – așa cum a făcut și încă mai face Împăratul. Dacă Dumnezeu nu ar fi lucrat după această lege, niciunul din noi nu am fi avut parte de viață veșnică: „... pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți” (Romani 5:6; vezi și 5:10). După legea Împărăției, oportunitățile de îmbogățire față de Dumnezeu sunt enorme. Legea Împărăției spune că cine cinstește un proroc ca pe un proroc al lui Dumnezeu va primi plata unui proroc: „Cine

primește un proroc, în numele unui proroc, va primi răsplata uni proroc; și cine primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit“ (Matei 10:41).

Cuvântul Scripturii ne învață despre caracterul Împăratului și ne încurajează să căutăm mai întâi ce Îi place Lui, ca apoi El să caute să ne dea ce ne place nouă, „pe deasupra“. Dumnezeu a creat pământul cu un scop precis – să Își extindă Împărăția cu urmașii Lui, creați după chipul și asemănarea Lui, adică cu fii și fiice: „Căci așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit ...“ (Isaia 45:18). A fost dorința marelui Împărat să-și extindă Împărăția nu doar cu slujitori – pentru că astfel ar fi putut crea, prin puterea cuvântului Său, miliarde de îngeri (vezi Romani 4:7; Psalmul 104:4). Dumnezeu a vrut să Își extindă familia regală cu oameni în viața cărora să se facă voia Lui, cum spune și rugăciunea domnească: „... Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ“ (Matei 6:9, 10). Rugăciunea „Tatăl nostru“ rezumă nevoile lumii și cerințele ei, prezintă un manifest spiritual împotriva lumii întinericului, care s-a instalat pe pământ ca acasă la ea.

O împărăție pământească își extinde slava prin cucerirea de noi teritorii, dar Împăratul acesta a creat o planetă numită de noi Terra sau Pământ „ca să fie locuit“, unde, odată ce a creat omul, după chipul și asemănarea Lui, a vrut să aibă cu el o relație ca cea între un tată și copiii lui – cum găsim scris în cartea Genesa. A vrut ca legile Împărăției cerurilor să fie aplicate și pe pământ. Cultura cerurilor este „... neprihănire, pace

și bucurie în Duhul Sfânt“ (Romani 14:17) – adică neprihănire în Duhul Sfânt, pace în Duhul Sfânt și bucurie în Duhul Sfânt, pentru că Împărăția este în Duhul Sfânt. Împăratul a dorit și dorește ca Guvernatorul Duhul Sfânt să aplice, în fiecare copil al lui Dumnezeu, legile Împărăției, care rodesc: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor (vezi Galateni 5:22, 23).

Fiecare suflet care, prin pocăință, primește cetățenia cerului și lucrează în folosul Împărăției, așteaptă ziua plecării în casa Tatălui, unde sunt pregătite locașuri care nu sunt făcute de mâini omenești (vezi 2 Corinteni 5:1). Dumnezeu conduce cerul; El a vrut să conducă pământul prin omul pe care l-a modelat din pământ: „Cerurile sunt ale Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor“ (Psalmul 115:16).

La crearea lumii, glasul lui Dumnezeu a spus: „Să facem omul“. Au fost prezenți Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt – Dumnezeu în trei persoane. Dumnezeu a suflat suflare de viață în om și omul a devenit un suflet viu. Dumnezeu a pus în el o măsură din Duhul Său. Duhul Sfânt avea să reprezinte guvernarea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, dar, așa cum bine știm, prin neascultare de porunca lui Dumnezeu, omul a păcătuit. Prin această răzvrătire împotriva Împăratului care a creat pământul, omul și-a declarat independența față de Guvernatorul Duhul Sfânt, iar Împăratul și-a chemat Guvernatorul acasă, la sediu Împărăției, cum se întâmplă și pe pământ când o colonie își declară independența față de imperiul care o stăpânește. „ Atunci Domnul a zis: «Duhul meu nu va rămâne pururi în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă»“ (Genesa 6:3). Cuvintele „și omul“ ne spun că și

altcineva a păcătuit, referindu-se la Lucifer, care, datorită mândriei, și-a pierdut poziția importantă pe care o deținea în Împărăție. Faptul că Adam a murit, după cum a spus Dumnezeu, dovedește credințioșia lui Dumnezeu; dovedește că te poți încrede în ceea ce promite El, fie bun, fie rău. Toate făgăduințele Lui sunt „da” și „Amin” (vezi 2 Corinteni 1:20), și uneori „Amin”-ul suntem noi, pentru că ne rugăm și cerem lucruri pe care noi trebuie să le facem.

Așa cum Adam, prin neascultare, a declarat independență și Guvernatorul a plecat, El pleacă și astăzi de la noi când, prin ceea ce alegem să facem, declarăm că vrem independență și nu mai vrem să ascultăm de Împărat. Se pare intervenția nefastă a diavolului în Eden a produs doar o întârziere în îndeplinirea planului Împăratului. În ultima carte a Scripturii ni se revelează că planul Împăratului de a avea o colonie în care să domnească împreună cu copiii Lui se va duce la îndeplinire, chiar dacă se pare că a întârziat câteva zile. Pentru Dumnezeu o mie de ani este ca o zi (vezi 2 Petru 3:8; Psalmul 90:4). „Și eu am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie și zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor»” (Apocalipsa 21:2, 3).

Se merită să ascuți de Împărat, să lucrezi cu sârguință pentru El, să ierți și să rabzi totul aplicând, astfel, legile Împărăției ca să ajungi acolo unde poți fi veșnic cu Împăratul, cu cel care te-a iubit îndeajuns și a plătit cu moartea pe cruce pentru vina păcatului tău. Dumnezeu a demonstrat dragostea divină (agape) când a murit ca tu să poți trăi.

Când începi să înțelegi Împărăția, înțelegi cât de puțin contează regulile – chiar și cele religioase, inițiate și născocite de oameni – care, de cele mai multe ori, vor doar să îmbunătățească omul vechi. Ceea ce contează cu adevărat este ce a spus și spune Dumnezeu, Împăratul. Domnul Isus, când a umblat pe pământ a avut probleme numai cu oamenii religioși, care țineau mai mult la datini și la obiceiuri decât la poruncile date de Dumnezeu. Din cauza aceasta, Domnul i-a pus în categoria celor care nu vor să intre în Împărăția cerurilor: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi închideți oamenilor Împărăția cerurilor: nici voi nu intrați în ea, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre” (Matei 23:13). Domnul Isus vorbește despre Împărăția cerurilor, care este aproape; în Evangheliile, El discută despre această temă mai mult decât despre oricare alt subiect. „El zicea: «Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape»” (Matei 3:2).

Păcătuiind, pământul și-a declarat independența față de Împărăția cerurilor. Dușmanul lui Dumnezeu, Satana, „domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2:2b), a ajuns să conducă prin oamenii care acceptă influența lui. Acolo unde trebuia să fie omul stăpân a devenit Lucifer stăpân. Lucifer dorește ca orice om să i se închine lui prin ceea ce alege să facă, să spună, să gândească sau să asculte.

Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ să dărâme planurile diavolului și să le dea locuitorilor pământului o nădejde care nu înșală: „Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3:8b). Cei care, prin pocăință, devin fii și fiice ale marelui Împărat nu mai iau parte la lucrările întinericului, ci le osândesc (vezi Efeseni 5:11).

Satana, începând chiar din Eden, continuând cu Domnul Isus, în pustie (vezi Matei 4:1-11), a ispitit și continuă să încerce să mai atragă și astăzi oamenii în plasa lui, cu aceleași momeli: cu pofta cărnii, cu dorința de a avea și cu dorința de a fi: „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2:16).

Ca să nimicească planul bine ticluit al diavolului și pentru ca dreptatea lui Dumnezeu – care spune că „... plata păcatului este moartea ...” (Romani 6:23) – să rămână în picioare, după decretul marelui Împărat, Domnul Isus a trebuit să moară răstignit pe o cruce, la timpul hotărât de Dumnezeu, în urmă cu 2.000 de ani: „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2:14). Fiul lui Dumnezeu nu venit spunând că a adus o religie nouă, ci a venit pe pământ și Și-a început lucrarea vestind Evanghelia Împărăției: „Dar El le-a zis: «Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți; fiindcă pentru aceasta am fost trimis»” (Luca 4:43).

Cu dovada Scripturii în mână putem spune că Domnul Isus a predicat Împărăția cerurilor și a stabilit, pentru cei care aveau să continue lucrarea Lui pe pământ, aceeași prioritate. Voia Tatălui a fost ca Fiul să vină, să vestească Împărăția și să răscumpere ce era pierdut datorită păcatului care a pătruns, în Eden, ca un virus – și s-a răspândit până a ajuns la noi.

Domnul Isus face o separare când declară un început nou al relației dintre Dumnezeu și oameni: „Legea și prorocii au ținut până la Ioan; de atunci încolo, Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește; și fiecare, ca să intre în ea, dă năvală” (Luca 16:16). Relația dintre primii oameni și

Dumnezeu s-a destrămat datorită răzvrătirii omului împotriva Împăratului. Părtășia cu primul om a fost întreruptă din cauza neascultării; relația de prietenie pe care Și-a dorit-o Împăratul cu poporul Israel a fost un nou eșec, pentru că poporul a ales să se închine la idoli – iar aceasta a fost o nouă răzvrătire. Planul Împăratului a fost un succes când a plătit El însuși, cu sânge nevinovat, pentru ca să aibă un popor al Lui, neprihănit, care să rămână pe veci cu El. Acest popor este Biserica lui Dumnezeu, care este predestinată să ajungă în ceruri: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și L-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

Odată intrați în lumina adevărului despre mântuire, Împăratul, la fel cum a făcut cu Daniel (vezi Daniel 5:11), pune în sufletele acelor care sunt Biserica, lumină și înțelepciune dumnezeiască și îi mandatează să vestească Evanghelia Împărăției, care cheamă oamenii la împăcare cu Dumnezeu. Așa cum în vremurile de demult copiii din Atena alergau prin piață strigând: „Evangelion! Evangelion!”, adică „Veste bună! Veste bună!” când vedeau apărând în zare catargul corăbiilor care aduceau grâu, cei care devin copii ai lui Dumnezeu, ca niște crainici ai marelui Împărat, Dumnezeu, strigă prin glasul Evangheliei: „Veste bună! Veste bună!” Această veste spune că Împăratul împăraților iartă de păcat și invită la nunta Fiului Său pe orișicine vrea să primească haina de nuntă pe care o oferă El (vezi Romani 1:17), întocmai cum spune Domnul Isus în pilda fiului de împărat: „Duceți-vă, dar, la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi” (Matei 22:9).

Crainicii Împăratului le vestesc celor care au fost înșelați și sărăciți de Satana că prin îndurarea marelui Împărat pot avea pâine și nu mai trebuie să flămânzească: „Căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care Se coboară din cer și dă lumii viața” (Ioan 6:33, vezi și 6:51). Planul divin a fost să aducă și să răspândească Împărăția lui Dumnezeu pe pământ în cadrul unei grupări sau a unei adunări inițiate de El – Biserica. Biserica a luat naștere în ziua Cincizecimii. Ea este adunarea celor care au fost sfințiți prin Cuvânt, prin sângele Mielului și prin Duhul Sfânt și mai este cunoscută cu numele de „trupul lui Hristos” (vezi 1 Corinteni 12:27).

Împărăția lui Dumnezeu nu are granițe omenești; ea pătrunde în orice neam și în orice popor, aducând libertate „prinșilor de război” ai lui Satana (vezi Apocalipsa 5:9, 7:9). Prin cuvântul inspirat de Dumnezeu și scris de apostolul Pavel înțelegem că slujba de îngrijire a Bisericii a fost dată nu îngerilor, ci oamenilor, ca un dar care aduce cu sine nu doar răsplătire, ci și o mare responsabilitate (vezi Efeseni 4:8-12). Obiectivul acestor slujitori este ca, îndrumați de Duhul Sfânt, să crească o adunare, o mulțime, care, dacă s-ar putea, să includă toate sufletele – o adunare de suflete care Îl iubesc pe Dumnezeu, o adunare în care oamenii se iubesc unii pe alții. Oamenii care păstoresc Biserica lui Dumnezeu au datoria să rostească adevărul, dar cu dragoste – și asta cere experiență (vezi 2 Timotei 2:24-25).

Potrivnicul lui Dumnezeu, arhanghelul căzut din grațiile Împăratului, numit și „șarpele cel vechi” caută să împiedice sufletele oamenilor să beneficieze de mila Împăratului, ca ei să nu ajungă acolo de unde a fost el alungat. Satana își pune planul în aplicare prin slujitorii lui, care ascultă de el. Din

nefericire, el are mult succes. El lucrează prin imitație, amestecă adevărul cu minciuna sau încearcă să convingă omul că nu există o Împărăție a cerurilor și nu va fi o zi a judecății Împăratului care le-a dat viață.

Din nefericire gândirea creștinilor s-a schimbat de-a lungul anilor și cei mai mulți (vezi 2 Cor.2:17) au acceptat să mute hotarul, să treacă peste ce este scris și să distorsioneze, astfel, Cuvântul. Practicând o religie după șablonul predat de generația trecută, în loc să folosească modelul Bisericii apostolice, s-a ajuns la un șablon care nu mai se potrivește cu originalul, la fel ca în cazul jocului „telefonul fără fir”. Secularizarea a făcut ca mulți dintre cei care nu au vegheat să ajungă reci și să iubească mai mult calea cea largă – motiv pentru care multe grupări religioase nu sunt foarte diferite de canaanii care ocupau odată Țara sfântă. Acești oameni au dorit să redefinească păcatul și unii chiar au banalizat noțiunea de păcat în ideea că adevărul este relativ. Nu demult, am auzit de un colegiu biblic care oferă cursuri despre relativismul adevărului din Scriptură. Adevărul lui Dumnezeu este crezut astăzi mai puțin decât ziarul și televizorul.

În pocăință, de obicei, se moare încet, dar se moare; așa că s-a ajuns astăzi la punctul unde religia este tolerată de lumea seculară doar ca fiind o protecție împotriva violenței, a crimelor, a hoțiilor și a altor infracțiuni. Depărtarea de Cuvântul scris al Împăratului a dus la această stare. Cei care nu stăpânesc Cuvântul, ca apoi să fie ei stăpâniți de Cuvântul viu, vestesc o Evanghelie diluată și distorsionată pentru că ei cred că știu ce trebuie sau că știu îndeajuns de mult, potrivit cu vremea în care trăim. Din aceste motive, cuvinte precum „pocăință” sau „sângele lui Isus Hristos” îi deranjează pe unii,

care sunt creștini numai cu numele. Ucigașii de suflete poartă uneori straie preoțești, dar congregația lor nu a auzit despre nașterea din nou sau despre grozăvia iadului – așa că ei merg, cântând, în iad. Între cei care se folosesc de numele de creștini sunt oameni care au creat sisteme și religii cu tot felul de reguli omenești care, de multe ori, irosesc timpul oamenilor și le pun sufletele la un adăpost fals. Parcă ascunși, între falșii creștini se găsesc și cei care sunt cu adevărat Biserica lui Dumnezeu răscumpărată prin sângele Domnului Isus „... Biserica celor întâi născuți, care sunt în ceruri ...” (Evrei 12:23).

Când se bucură de libertate, ei se adună într-un loc numit „casa de rugăciune” – care este ca o poartă a cerului. O poartă face trecere din lumea de afară în lumea familiei. Casa de rugăciune, numită de unii „biserică” trebuie să fie acel loc unde copiii Domnului, fiind deschiși manifestării Duhului Sfânt, prin credință, intră pe deplin în realitatea lumii de sus. Așa cum într-o seră pot crește flori frumoase de tot felul, pentru că este controlată lumina, căldura și umiditatea, deși afară este vifor și îngheț, în casa de rugăciune, când se adună copiii sinceri ai Domnului, există o atmosferă cerească. Este locul în care, dacă ieși de sub stăpânirea duhului de necredință, poți să vezi minuni – dacă picioarele credinței pot să suporte greutatea gloriei și slavei cerului aduse de Duhul Sfânt. Mulți cred că asta este posibil doar pe hârtie, pentru că este scris că acolo unde credincioșii se adună în Numele Domnului este și El (vezi Matei 18:20), dar dacă ai credință poți vedea manifestarea Duhului Sfânt. Așa cum la Paște israeliții luau sângele din blid cu isopul ca să-l pună la ușorii ușii, ca un isop, credința ia din meritul sângelui sfânt și îl pune în inimile care doresc și cer mântuire.

Tot prin credință, păstrând o inimă curată, aducând astfel o jertfă vie și sfântă, Biserica intră în prezența Domnului cu rugăciune, cu cântări de laudă și primește învățătură din Cuvânt. Poporul Domnului știe că este vital să fie într-o continuă stare de pregătire, pentru că nunta Fiului de Împărat este un eveniment iminent. Pentru faptul că „sunt făcuți desăvârșiți” înaintea ochilor lui Dumnezeu, și astfel acceptați de El, care nu poate privi nelegiuirea (vezi Habacuc 1:13), tot meritul este al celui care i-a grațiat și i-a socotit neprihăniți: „și să fiu găsit în El, având nu o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință” (Filipeni 3:9).

Mulți se numesc astăzi creștini, dar nu toți sunt Biserica lui Hristos. În lume, în creștinismul diluat de astăzi, se acceptă tot felul de compromisuri – de la divorț, la beții ocazionale și la desfrâuri, până acolo că în unele religii sunt acceptați la altar oameni compromiși sexual. Ei se folosesc de numele de creștini și pe clădirile unde se adună se poate să fie scris „biserica”, dar ei nu sunt în Împărăția lui Dumnezeu – căci ea este, întâi de toate, neprihănire. Împărăția este în lăuntrul celor care caută sfințirea după legile Împărăției. Legile creștinismului s-au tot schimbat și continuă să se schimbe după cât de largă vrea omul firesc să fie calea, dar legile Împărăției lui Dumnezeu nu se schimbă și nici nu se vor schimba vreodată (vezi Iacov 1:17).

Când un om, chiar dacă se consideră credincios, acceptă gânduri lumești, în mintea lui, această acceptare a ceva ce este compromis de păcat formează întărituri ale întunericului, de unde pornesc gânduri care sunt în conflict cu Împărăția lui Dumnezeu. Probleme apar în viața celor care pretind că sunt creștini. Nu în toți are prioritate adevărul Scripturii și pentru că el nu este cunoscut sau recunoscut de toți în aceeași măsură, acest lucru creează confuzie. Cuvântul „păcat” este folosit tot mai rar în biserici astăzi pentru că oamenii îl con-

sideră prea dur, prea acuzator și nu suportă să se gândească la implicațiile lui. Trăind o viață compromisă, ei încercă să amestece ce este sfânt cu ce este întinat, întocmai cum a făcut Israel în vechime, provocându-L pe Dumnezeu la mânie: „Privim oare ca nimica nelegiuirea lui Peor, a cărui pată n-am ridicat-o până acum de peste noi, cu toată urgia pe care a adus-o ea asupra adunării Domnului?” (Iosua 22:17). Dacă copiii noștri au făcut un lucru rău, nu le spunem: „ai păcătuit!”, ci folosim alte cuvinte. Când un muncitor dintr-o fabrică face ceva rău, sau chiar ilegal, nu i se spune: „ai păcătuit!”, ci este acuzat prin alte cuvinte, din regulamentul fabricii sau din lege. Dacă conduci cu viteză mai mare decât limita legală și ești prins de radar nu ți se spune că ai păcătuit, ci că ai încălcat regulamentul de circulație.

Cuvântul „păcat” îl face pe om să se gândească la Dumnezeu; dacă este vinovat de încălcarea legii divine, gândul îi fuge la judecată și la pedeapsă. A păcătui înseamnă a încălca o lege a Împărăției lui Dumnezeu, o lege divină. Oamenii preferă să spună că au făcut o greșală, chiar și în cele mai grave cazuri. În rugăciunea de dedicare a Templului, privind nu numai la trecut, ci și la viitor, Solomon a spus că nu este nimeni care să nu păcătuiască. Mai târziu, apostolul Pavel a spus același lucru: „Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Când omul vine la Dumnezeu recunoscând că este păcătos, intervine mila lui Dumnezeu, care Se oferă să plătească în locul celui vinovat. După cum Îl prezintă Domnul Isus, Dumnezeu Tatăl este desăvârșit în bunătate, dar și în dreptate. Este ca un părinte care, cu brațele deschise, se pleacă înaintea unui copilăș care învață să umble și spune: „Hai! Vino la mine!” Este ca un

părinte care îi dă copilului, care este prea mic să câștige, bani ca să-i cumpere un cadou de ziua lui. El nu ne cere nimic fără să ne dea mai întâi.

Cei care s-au angajat în slujba Împărăției lui Dumnezeu ca să vestească cât de mare este mila Împăratului și au primit autoritatea de la Împărat vestesc același mesaj ca Domnul Isus. Vedem, în Biblie, exemplul lui Filip: „Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât și femei” (Faptele apostolilor 8:12, vezi și 14:21, 16:10). Domnul Isus a spus că a fost trimis pentru a vesti Împărăția. Cei care sunt în slujba Lui trebuie să continue să facă asta.

Domnul Isus spune în repetate rânduri „Evanghelia aceasta” pentru că sunt și altele, dar puțini oameni fac o prioritate din vestirea mesajului despre Împărăție. Uneori diavolul este mulțumit de strategia de a-i lăsa pe oameni să facă ceva bun, cât timp ei nu fac ce este cel mai important. Cei care învață să trăiască cu Hristos în inima lor vestesc Împărăția, înțelegând că Dumnezeu nu măsoară rezultatele în timp sau numărând succesele, ci privește la credincioșie, la ascultare și la statornicie. El măsoară cât am crescut în credință, în omul cel nou.

Credința ne ancorează în realitatea Împărăției. Noi trăim în fiecare zi prin credință (vezi Evrei 10:38), adică privind lucrurile ca de sus, din cer, și nu trăim doar prin înțelegerea pe care o avem. Când rațiunea și cunoștința spun că nu văd dincolo de un anumit punct, credința spune că vede și deslușește, ca un radar în ceață, realitatea prezenței lui Dumnezeu.

Credința te face să te odihnești în Dumnezeu, în ce spune El, de obicei prin Cuvânt; este o expresie a încrederii în Dumnezeu, păstrând o stare de continuă dependență de El.

Necredința este un parteneriat cu un duh străin. De multe ori, când lipsește credința, religia oamenilor omoară capacitatea lor de a visa să facă lucruri mari pentru Împărăție. În lipsa ei rămân doar lucrurile care se văd și lucrurile pe care mintea firească le consideră posibile.

Vestirea Evangheliei Împărăției, în care se intră prin credință în Domnul Isus, este o prioritate pentru cei care ascultă de Împărat – motiv pentru care au fost scrise și aceste rânduri. Evanghelia Împărăției trebuie vestită pentru că numai atunci va veni sfârșitul lumii pe care o cunoaștem acum și începutul domniei depline a Împăratului Împărăților: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

Credința și sinceritatea sunt considerate calități, dar mai întâi trebuie să fii sigur că ești sincer și credincios în lucrurile care contează în Împărăție, în ceea ce cer legile Împărăției lui Dumnezeu, și nu urmezi doar sisteme create de oameni care au făcut liste de reguli, obiceiuri și tradiții, uneori costisitoare, separate de adevărul și de prioritățile Împăratului, cu scopul de a conduce și de a profita de oameni (vezi Apocalipsa 22:18, 19). Cu cât știi mai puțin despre Împărăția lui Dumnezeu și despre Constituția ei – care este Biblia – cu atât poți fi înșelat mai ușor.

Religia falsă are putere mare. Domnul Isus, când a fost pe pământ, a scos cu ușurință duhurile necurate, a tămăduit orice fel de boală și a înviat chiar morții; dar, pentru că oamenii au liber arbitru, nu i-a putut vindeca pe farisei de fanatismul religios și de fățarnicia lor. Dumnezeu, ca Împărat, are autoritatea și dorința să împuternicească și să trimită niște am-

basadori (vezi Matei 9:37), pe creștinii născuți din nou, ca să vestească Împărăția lui Dumnezeu, după voia și planul Lui, având dovada caracterului și a puterii date de Împărat (vezi 2 Corinteni 5:20). După cum Guvernatorul Duhul Sfânt aplică legile Împărăției în viața lor, cei trimiși, care răspândesc mesajul Împăratului, reprezintă Împărăția lui Dumnezeu. Ei, prin intermediul Bisericii, care este zidită de Hristos (vezi Matei 16:18), sunt ca niște diplomați sau ambadori care urmăresc interesul Împărăției lui Dumnezeu. La sfârșit Împăratul îi va răsplăti pe cei care L-au slujit: „... Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a vrut să se socotească cu robii săi” (Matei 18:23). Slujba lor este să vorbească despre Împărat, despre Împărăție și să invite pe toți oamenii la Împărăție. Slujba lor este să spună: „... Veniți, căci iată că toate sunt gata” (Luca 14:17), ca slujitorii din pilda celor poftiți la cină. Ei trebuie să spună că totul este gata. Plata pentru intrarea în Împărăție a celor care aud mesajul a fost deja achitată integral de către Fiul lui Dumnezeu: „Apoi le-a zis: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi osândit»” (Marcu 16:15, 16).

Slujitorii Împărăției nu vestesc Împărăția doar de la amvoane; unii creștini, care trăiesc ferindu-se de rău și sunt plini de bucuria mântuirii o vestesc chiar și fără cuvinte – prin viața lor ferită de păcat. Un creștin care este totdeauna vesel pentru că are în el bucuria mântuirii este un vestitor al Evangheliei. El este o lumină în locul unde trăiește și știe că a primit mântuirea în dar, dar maturizarea în credință costă tot ce are și tot ce este. Un astfel de om se comportă diferit, vorbește diferit, este conștiincios pentru că are o etică sănătoasă

și este plin de pace. De multe ori un astfel de om este întrebat: „Tu de unde ești? Ce-i diferit la tine?” El este gata oricând să dea socoteală de credința care este în el (vezi 1 Petru 3:15) și poate spune că el este cetățean în altă țară și este guvernat la nivelul sufletului de alte legi. Acest om spune, la fel ca Domnul Isus (vezi Ioan 18:36), că Împărăția lui nu este din această lume. Pentru face totul ca pentru Domnul (vezi Coloseni 3:17), el lucrează conștiincios, fiind mulțumitor pentru ceea ce are. Asta nu înseamnă că el caută mediocritatea.

A trăi în mediocritate înseamnă a trăi sub nivelul abilităților cu care ai fost înzestrat de Dumnezeu. Dar este de așteptat ca copiii lui Dumnezeu să prospere în toate privințele: „Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău” (3 Ioan 1:2). Acest om știe că viața nu este definită de ce are pe pământ, cu toate că se îngrijește de familie (vezi 1 Timotei 5:8), ci este definită de ce este în Hristos, fiind important în Împărăție, pe măsura lucrului pe care îl face pentru Dumnezeu.

Ce văd oamenii din jur în oamenii lui Dumnezeu este influența Duhului Sfânt care este în ei (vezi Galateni 5:16). Comportamentul și cuvintele lor atrag atenția, pentru că sunt făcute în lumină (vezi Efeseni 5:8) Astfel de vestitori ai Împărăției știu că tot ce fac pentru ei, pentru pământ, are tendința să îi lege de pământ, pe când tot ce fac pentru Dumnezeu îi leagă de cer. Cei care vestesc Împărăția aplică ei, mai întâi, aceste legi ale Împărăției și prezintă Scriptura ca fiind singura carte care te învață cum să scapi de vina păcatului și singura carte care s-a încumetat și se încumetă să spună cu veridicitate ce va fi în viitor. Cei care au temelia credinței și convingerilor

lor în Scriptură, după ce au eliminat din viața lor ce este lumesc, rămân în picioare, oricât de năprasnică ar fi împotrivirea diavolului – care nu suferă lumina, ci îl deranjează.

Biserica lui Dumnezeu trebuie să vestească Împărăția lui Dumnezeu, dar nu poate face asta dacă nu cunoaște Evanghelia Împărăției și nu o înțelege. Se pare că mesajele despre Împărăție sunt prea rare în zilele de astăzi și nu doar că avem de pierdut din această cauză, dar venirea Împăratului se pare că întârzie. Evanghelia Împărăției este vestea bună despre Împărăție, despre Împărat și despre grațierea pe care o oferă Împăratul în dar, fără plată (Romani 5:15; Isaia 55:1). „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Dacă primești mesajul Împăratului schimbat – de exemplu că trebuie să plătești sau să meriți acceptare făcând fapte bune înainte de a fi acceptat de Împărat – înseamnă că nu primești mesajul Evangheliei Împărăției, ci primești ceva compromis care îți irosește timpul și îți dă un sentiment fals de siguranță. Ai nevoie doar de dorința sinceră de a asculta de Împărat și trebuie să dai sau să lași orice viciu și păcat care L-ar împiedica pe Duhul Sfânt să vină în viața ta.

Ideile pot naște o religie; dacă ideile sunt greșite, chiar numai parțial, pot naște o religie falsă. Ignorarea Cuvântului scris este periculoasă și felul în care se interpretează în context este deosebit de important. După legea pământescă, cei mari sunt cei cărora li se slujește; dar legea Împărăției spune că cine vrea să fie mare trebuie să fie slujitorul tuturor, așa că oricine vrea, poate să fie mare: „... Dacă vrea cineva să fie cel dintâi trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor” (Marcu 9:35).

Ca să fii important pe pământ și să ai succes trebuie să ai soluția la o problemă a oamenilor. David a devenit valoros rezolvând problema Goliat. Daniel a devenit important pentru că a rezolvat problemele administrative ale împăratului. Domnul Isus a devenit cel mai important pentru noi pentru că a rezolvat cea mai mare problemă – problema păcatului și a morții. Dacă vrea cineva să fie mare în Împărăție, trebuie să slujească, fiind răspunsul la probleme și la nevoi. Slujind poate deveni valoros, ca un pom care dă roade bune și este căutat de toți. În Împărăție devii important dacă te ocupi de cei pe care Dumnezeu îi consideră importanți. Nimic de pe pământ nu este mai important decât omul, care are un suflet, fie el mântuit sau nemântuit. Fiecare copil al lui Dumnezeu primește cel puțin un dar, sau un talant, cum spune pilda talanților, în care Domnul Isus explică Împărăția cerurilor (vezi Matei 25:14-30). În omul care are roada Duhului Sfânt (vezi Galateni 5:22), Dumnezeu așază daruri care sunt spre folosul Bisericii: „Căci, dacă veți avea din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:8).

Ca om, vrei să controlezi lucrurile, dar în Împărăție, prin Guvernator, El te controlează pe tine, atâta timp cât vrei să ascuți de El. Ferice de cel care se lasă călăuzit de Duhul Sfânt – care nu trece niciodată de cuvântul Scripturii. Ca cetățean al Împărăției trebuie să pui pe primul loc drepturile și îndatoririle tale. Când mergi într-o sală de judecată nu contezi pe sentimente, pentru că un judecător bun nu este înduioșat și nici nu are alternativă; el trebuie să fie drept și să aplice legea în vigoare. Prea mulți oameni care se consideră religioși se

bazează pe emoții și pe tot felul de sentimente, când, de fapt ei trebuie să acționeze cu credință în cuvântul Împăratului; apoi, dacă intervin sentimentele, nu este o problemă.

În viața copilului lui Dumnezeu legile Împărăției lui Dumnezeu sunt mai importante decât legile pământului. Pe lângă lupta cu firea noastră cea veche, mai ducem și o luptă în rugăciune – și nu cu oamenii. Daniel a luptat în rugăciune, dar cu duhurile, în mod direct, au luptat îngerii lui Dumnezeu – duhuri slujitoare trimise de Împărat să îndeplinească o slujbă pentru moștenitorii Împărăției (vezi Evrei 1:14). Noi luptăm împotriva diavolului, cucerim suflete, scoțându-le din întuneric și le răspundem cu bine celor care ne fac rău, înțelegând că, de multe ori, pierzând din punct de vedere pământesc câștigăm în plan spiritual. Uneori, oamenii lui Dumnezeu care au o viață curată au puterea să poruncească duhurilor rele și ele trebuie să asculte.

Noi credem, trăim și proclamăm ce spun legile Împăratului și astfel suntem „martori” ai Domnului Isus, cum a spus El înainte de a Se despărți de ucenici, după înviere, când a vorbit cu ei despre Împărăția lui Dumnezeu (vezi Faptele apostolilor 1:3, 8). Domnul Isus le-a spus că vor fi martori a ceea ce au văzut și au învățat de la El, martori ai învierii Lui glorioase. Ei au primit mandatul de a vesti mai departe lucrurile pe care Domnul Isus i-a învățat despre Împărăția cerurilor. Pentru a putea face asta le-a promis o putere, pe care au primit-o în ziua Cincizecimii – putere pe care o poate primi orice copil al lui Dumnezeu, împreună cu semnul vorbirii în alte limbi, când cere asta cu stăruință.

Vorbirea în limbi este un limbaj prin care Duhul Sfânt din noi comunică direct cu Împăratul în favoarea noastră. Ni s-a

prezentat această experiență de multe ori (vezi 1 Corinteni 14:15). În 2014 am suferit o operație de transplant de ficat și, din cauza sedativelor puternice, nu îmi amintesc primele zile de după operație; pentru mine sunt ca și cum nu ar fi existat. Totuși, soția mea, care a fost tot timpul lângă mine, mi-a spus că în a treia zi m-am rugat într-o limbă străină un timp îndelungat. Cel care se ruga era Duhul Sfânt, care Se folosea de gura mea; eu nici nu știu de ziua aceea. Ne rugăm cu Duhul, care, ca într-un vas curat, pune în noi untdelemn, dar ne rugăm și cu mintea. La fel se întâmplă și cu cântarea – cântăm cu duhul, dar și cu mintea, cum ne învață apostolul Pavel: „Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea” (1 Corinteni 14:15).

Cercetătorii susțin că conștientul ocupă aproximativ 10% din minte: mintea poruncește gurii să cânte sau să se roage. Ne rugăm cu duhul, cu sufletul și cu gura – care este parte din trup. Duhul Sfânt face ca rugăciunea, în viața noastră, să fie nu doar o experiență religioasă rece și seacă, ci El poate face jertfa rugăciunii „vie”: „... să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Romani 12:1).

Legătura pe care Duhul Sfânt o stabilește cu Împărăția – mai puternică sau mai slabă – ne dă imediat informații despre starea sufletului nostru. Noi, care suntem slujitori ai Împărăției lui Dumnezeu și ne considerăm unii pe alții frați în Domnul Isus – pentru că așa Și-a numit Domnul Isus ucenicii după înviere – avem harul să aducem Domnului, când ne rugăm, jertfe vii: „Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt” (Iuda 1:20). Oamenii caută multe lucruri pe pământ, dar

Domnul Isus ne-a spus care trebuie să fie prioritatea noastră: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:33). A căuta înseamnă a depune un oarecare efort pentru a găsi. Fără neprihănirea Lui, nimeni nu-L va vedea pe Împărat (vezi Evrei 12:14). Cel ce vrea să intre în Împărăție trebuie să o caute cu interes, gata să asculte cu sinceritate, gata să se lase învățat unde poate fi găsită. „Mai întâi” înseamnă înainte de alte lucruri, înseamnă că a o căuta are prioritate în viața noastră, datorită valorii găsirii Împărăției (vezi Filipeni 3:8).

În pilda comorii ascunse și în pilda mărgăritarului de mare preț Domnul Isus vorbește despre valoarea imensă a cunoașterii și a intrării în Împărăție: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea. Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără” (Matei 13:44-46). Când cineva aude glasul Evangheliei, care cheamă sufletele la mântuire, în Împărăția lui Dumnezeu, iar mintea sănătoasă îi este trezită de Duhul Sfânt, vede valoarea imensă a mântuirii și lasă tot, renunță la orice, iartă orice și începe să asculte de Împărat și de poruncile Lui, ca să intre în Împărăție. Domnul Isus Și-a trimis ucenicii în misiune și, știind că ei vor spune ce li se pare lor important sau interesant, le-a spus exact ce să predice: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!»” (Matei 10:7).

A vesti Împărăția înseamnă a propovădui Evanghelia lui Hristos, înseamnă a-L propovădui pe Isus Hristos cel răstignit,

fără de care nimeni nu poate intra în Împărăție, El fiind Ușa (vezi 1 Corinteni 1:23; Ioan 10:7). „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus” (Coloseni 1:28). Soluția – nu numai a sufletului, ci chiar și pentru multe lucruri pământești – este propovăduirea Împărăției cerurilor, pentru că în Scriptură se găsește răspunsul la întrebările omului. Oriunde altundeva ar căuta omul răspunsuri pentru suflet ajunge să aibă mai multe întrebări decât la început, până ajunge la legile Împărăției lui Dumnezeu, până ajunge la sfânta Scriptură. Domnul Isus Și-a trimis ucenicii și le-a dat și puterea să facă minuni – care erau dovada că mesajul Împărăției este de la Dumnezeu.

Nu toți oamenii caută Împărăția și nu toți o doresc – pentru că iubesc faptele făcute în întuneric, și mai puțini sunt cei care o înțeleg. Când le-a vorbit noroadelor despre pilda semănătorului, Domnul Isus a tălmăcit pilda, care îi reprezintă pe cei care aud chemarea la mântuire. Ei sunt ca sămânța, din care o parte a căzut lângă drum, altă parte pe stâncă, alta pe drum și numai o parte a căzut în pământ bun și a dat roadă. Celor care devin ucenici ai Domnului Isus, El le explică și astăzi înțelesul legilor Împărăției, cum l-a tălmăcit ucenicilor în pilda semănătorului, odinioară: „Isus le-a răspuns: «Pentru că vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat»” (Matei 13:11). Apoi El a continuat să explice de ce unora nu le este dat să înțeleagă: „Căci celui ce are, i se va da, și va avea de prisos; iar de la cel ce n-are, se va lua chiar și ce are” (Matei 13:12). O altă traducere spune că „celui ce vrea să știe Îi voi spune mai multe”, adică celui care are interes pentru Împărăție și prețuiește ce i se dă i se va da mai mult.

Celor care au neprihănirea lor și nu o primesc pe cea a Domnului Isus, celor care iubesc mai mult păcatul decât fericirea veșnică a sufletului lor, celor care au religiile lor, care pretind că pot ajunge prin alte căi spre Dumnezeu, nu prin Isus, nu le este dat mai mult; lor nu le este dat să cunoască tainele Împărăției cerurilor pentru că ei refuză adevărul. Mulți doresc să-L impresioneze pe Dumnezeu și chiar să arate că Îl iubesc, dar oare cum ar putea fi El impresionat, dacă nu avem prioritatea care El a stabilit-o – vestirea Împărăției cerurilor? Propovăduirea Împărăției este o întâmplare adevărată despre un Împărat din ceruri care a vrut să-Și extindă teritoriul și familia pe pământ. Planul inițial a fost întrerupt de un instigator, care i-a provocat pe primii oameni la păcat. Împăratul a hotărât că ce s-a pierdut va fi recucerit prin dragostea Lui; El va plăti prețul, iar amăgitorul va fi pedepsit (vezi Genesa 3:14, 15). Împăratul a vrut și vrea ca legile Lui să conducă și în casa ta, în viața ta, în școala ta, în munca ta și așa, din ceruri, să stăpânească peste întuneric prin lumina din viața ta: „Domnul Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri, și domnia Lui stăpânește peste tot” (Psalmul 103:19). „Tot” înseamnă ceruri, iad, pământ și posibil și alte locuri create de Dumnezeu, de care poate noi încă nu știm.

În prezent Împăratul continuă să Își extindă Împărăția cucerind inimile oamenilor care doresc iertare și pace. Ca drojdia din pilda aluatului, cu fiecare răsărit de soare, Împărăția lui Dumnezeu crește și astăzi cu fiecare inimă dedicată, cu fiecare decizie luată pentru Hristos. Împărăția nu vine să izbească privirile sau cu mare zarvă (vezi Luca 17:20), ci în liniște, ca acțiunea drojdiei asupra aluatului. Drojdia, de obicei, reprezintă păcatul – cu excepția a trei cazuri: pilda alu-

atului (vezi Matei 13:33), la jertfele de mulțumire și la pâinea de la Cincizecime. Odată, mă aflu în Ierusalim la Cincizecime și la intrare în hotel era pus un colac uriaș, frumos crescut. Drojdia a făcut aluatul să crească în tăcere, iar rezultatul a fost unul frumos. Împărăția lui Dumnezeu lucrează fără multă gălăgie și, în mod tainic, Duhul Sfânt, prin pocăință, schimbă suflete și Împărăția crește, așa cum Domnul i-a explicat lui Nicodim. Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou». Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:7, 8). Dacă Împărăția este în noi și avem contact cu oamenii din afara ei, este o oportunitate să îi chemăm în Împărăție, să ne facem datoria. Dacă Împărăția nu este în noi, vom deveni la fel cu cei cu care avem de-a face.

În România, pentru rezultate deosebite, guvernul comunist oferea „premiul muncii”. În Anglia, tot pentru activități deosebite în slujba țării, regina Angliei poate acorda un titlu. Ceremonia nu durează mult. Cel onorat se pleacă pe genunchi și este atins pe umeri cu sabia, iar când se ridică este o altă persoană.. Ordinul „Imperiul Britanic” a fost pus peste el când acel om s-a plecat înaintea reginei și acea persoană a căpătat importanță în Marea Britanie. Dumnezeu, Împăratul Împărăției cerurilor, oferă o cinste mult mai mare și mai importantă, care durează veșnic. Cel care își pleacă genunchii, în umilință, la crucea Domnului Isus și, recunoscându-și vina, cere iertarea Împăratului, primește mai mult decât iertare. Când se ridică de la rugăciune devine un copil al Împăratului, devine cetățean al Împărăției cerurilor, devine un moștenitor al vieții veșnice. Acest suflet sincer Îl prețuiește și Îl iubește pe

Împăratul Isus și vrea să spună tuturor despre El. În Împărăție există loc destul pentru toți: „Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru” (Faptele apostolilor 2:39).

Când auzi oferta Împărăției, unde sunt bucurii nespuse (vezi Psalmul 16:11), parcă vrei să mergi în cer mai degrabă, dar nu se cade să mergi acolo cu mâinile goale, cum spunem noi, oamenii (vezi Mica 6:6). Se cade să lucrăm pentru Împărăție, să dovedim că am trecut de partea luminii strângând împreună cu El (vezi Matei 12:30). De asemenea mai trebuie să ținem cont de faptul că, odată ce am fost primiți în Împărăție, suntem asemănați cu o vie care face struguri, dulci sau amari, și cu o mlădiță care este legată de vie – care Îl reprezintă pe Domnul Isus. Mlădița trebuie să aducă rod. Ne mai asemănăm cu un pom pe care Stăpânul, care l-a acceptat în grădina Lui și a creat condițiile necesare ca el să rodească, în fiecare an caută roade, dar găsește doar frunze – lucru care pune pomul într-un real pericol.

Împărăția lui Dumnezeu, pe lângă Împărat, are teritoriu, are legi și o cultură, care este parte din gloria Împărăției. Pentru că este caracterizată întâi de toate de neprihănire, cultura cerului este reflectată în legile date de Dumnezeu. El este neprihănit și ne putem încrede în promisiunile Lui. Este nevoie de timp ca Împărăția să lucreze în tine, după cum a fost nevoie de timp pentru crearea unei opere de artă. Leonardo da Vinci a pictat Mona Lisa în patru ani, Michelangelo a pictat capela de la Vatican în patru ani. Pentru ca legile Împărăției lui Dumnezeu să te aducă la nivelul de maturitate dorit de Dumnezeu este necesar un timp de

creștere, ca și în cazul unui copil, care la început se hrănește doar cu lapte, iar cu timpul se poate hrăni cu mâncare solidă. De exemplu după legile pământești poți să te uiți la o femeie, poți să o poțestești, dar să nu o atingi, pe când legile Împărăției spun că dacă te uiți la ea să o poțestești ai păcătuit (vezi Matei 5:28). După legile pământești poți să divorțezi, dar după legile Împărăției, cu excepția unei dezlegări, în caz de curvie, nu poți, pentru că Dumnezeu urăște divorțul (vezi 1 Corinteni 7:10-13; Maleahi 2:16).

Să divorțezi pentru că nu-ți mai place, nu-ți mai convine sau nu mai vrei să iubești este o urâciune înaintea Împăratului: „V-am trimis întruna pe slujitorii Mei prorocii ca să vă spună: «Nu faceți aceste urâciuni pe care le urăsc»” (Ieremia 44:4). Căsătoria dintre un bărbat și o femeie – care nu este o poruncă, ci o îngăduință, este un lucru diferit pe pământ față de ceea ce este în cer și este o lucrare temporară, după cum viața în trupul de lut este temporară. Din ce cunoaștem, căsătoria nu există în Împărăția cerurilor, fiind o instituție inițiată de Dumnezeu pe pământ atât pentru nașterea de fii și fiice cât și pentru ca omul să aibă un ajutor și o prietenie în care să găsească împlinire cât este pe pământ.

După decizia de a-L primi pe Domnul Isus ca Împărat al vieții tale, căsătoria este cea mai mare decizie din viață. Căsătoria este un mare paradox.

Pentru unii, este locul unde găsesc cea mai mare fericire pământească, dar alții au experiența celei mai mari dezamăgiri de pe pământ. Cei care nu țin cont de prioritățile legii Împărăției în ceea ce privește căsătoria se aseamănă, de multe ori, cu niște păsări care, dacă sunt în colivie, vor să iasă afară, iar dacă sunt afară vor să intre în colivie. Cu toate că romantismul promite mult, nu poate garanta succesul în căsătorie, cum nici dragostea divină nu îl poate garanta. Romantismul poate da savoare căsătoriei, banii pot ajuta în împlinirea dorințelor, dar acestea nu pot înlocui onestitatea și credințioșia unuia față de celălalt, în frică de Domnul.

Decizia căsătoriei este una foarte importantă. Dumnezeu ne ajută să ne alegem partenerul de viață, ca el sau ea să ne ajute să aducem câștig, și nu pierdere, Împărăției lui Dumnezeu, iar noi să găsim împlinirea. Dacă vrei permis de conducere, trebuie să faci școală și să treci examene, care, pentru începători, pot fi dificile. Dacă vrei să te căsătorești, ofițerul de stare civilă îți spune: „semnează aici și plătește acolo” – lucru care demonstrează că guvernului nu-i pasă cu cine te căsătorești. Dumnezeu este interesat cu cine se căsătoresc copiii Lui. Prin Scriptură, ne învață cum să luăm această de-

cizie. El dorește mult să alegem bine, întrucât, în timp, chiar și viitorul veșnic al sufletului poate să fie influențat de această decizie.

Dacă am întreba tinerii de ce ai nevoie, în primul rând, ca să te căsătorești, probabil ar spune că de dragoste. Dacă am întreba un om al lui Dumnezeu cu multă experiență, s-ar putea să ne spună că altceva contează cel mai mult. Dacă am întreba un om înțelept, cum a fost Solomon, ne-ar spune că atunci când vrei să-ți zidești căsnicia trebuie ca să ții cont de alte lucruri: „Prin înțelepciune se înalță o casă, și prin pricepere se întărește; prin știință se umplu cămărilor ei de toate bunătățile de preț și plăcute” (Proverbele lui Solomon 24:3, 4).

Dacă dragostea firească, cea care face o persoană să-i placă fața și trupul cuiva, ar putea garanta succesul în căsătorie, ar face-o; dar nu poate. Mulți se căsătoresc spunând că sunt îndrăgostiți la nebunie, dar nu după mult timp auzi că nu se pot suporta unul pe celălalt în aceeași casă. Aceste persoane se aseamănă cu niște copii foarte interesați de o nucă pentru coaja ei, fără să le pese prea mult de miez. Pentru această decizie importantă tinerii au nevoie de cunoștință. Ei au nevoie de pricepere, să știe cum și când trebuie făcute lucrurile și au nevoie de înțelepciune ca pună totul în aplicare.

După legile lumești, astăzi nu este neobișnuit ca două persoane să stea împreună înainte de căsătorie, dar după legile Împărăției, dacă vrei să locuiești cu cineva, trebuie mai întâi să te căsătorești. Standardul celui credincios este diferit de cel al lumii, iar compromisul înseamnă trădarea Împăratului. Unii tineri aleg să se căsătorească la altarul intereselor, alții aleg să facă acest legământ sacru înaintea lui Dumnezeu, legându-și destinele pe pământ pentru toată viața.

Succesul sau falimentul în căsătorie este predictibil. Dacă ești credincios înainte de căsătorie, probabil vei rămâne credincios Împăratului și după căsătorie, când căsătoria este în Domnul. Avraam și-a trimis slujitorul să-i aducă o soție pentru Isaac, dar nu i-a spus ce calitate să aibă. În zadar i-ar fi propus Eleazar o fată din împrejurimi. Avraam a vrut o fată din aceeași cultură ca el, care să aibă același Dumnezeu. Când tinerii credincioși vor o căsnicie binecuvântată, trebuie să își caute parteneri cu aceeași cultură – cultura cerului, care aduce neprihănire în viața oamenilor. Pentru că nu toți țin seama de această cultură, a cerului, nu la toată lumea acasă este bine. Când ești gata să te căsătorești, este bine să îți pui anumite întrebări: Are ea sau el cetățenia cerului? Este născută sau născut din nou? A făcut legământ cu Împăratul? Dacă da, înseamnă că în amândoi începe să ia chip Hristos și au aceeași țință, iar viața de zi cu zi îi duce pe amândoi tot mai aproape de Dumnezeu. Pentru că amândoi se deplasează spre aceeași țință, se apropie și unul de celălalt.

Ca tânăr credincios, când cineva vrea să se căsătorească cu tine, nu îi pune mai întâi întrebarea: „Mă iubești?”, ci ar trebui să fie mai importantă întrebarea: „Unde vrei să mă duci?” Sunt doar două destinații posibile pentru suflet. „Unde vrei să mă duci, din punct de vedere pământesc? La sărăcie, sau te-ai pregătit să ai grijă de nevoile mele? Ca bărbat, trebuie să fii capabil de suport financiar, ca fată trebuie să știi să faci ce trebuie în casă. După cum ne învață Solomon, dragostea adevărată, care garantează succes în căsnicie, nu are la bază doar sentimente, prietenie și afecțiune, deși aceste mijloace de exprimare a dragostei au importanța lor. Dragostea divină, sau, cum o numesc teologii, dragostea agape este cea care

garantează succesul. Dragostea divină este o decizie pe care o iei când ai văzut ceva deosebit în cineva și iei hotărârea să fii alături de acea persoană pentru tot restul vieții. Căsătoria este alegerea de a te dedica celuilalt pe viață și să cauți binele lui mai mult decât pe al tău. O căsnicie în Domnul te învață să gândești, să cauți și să umbli după nevoile celuilalt și așa găsești fericirea.

Am putea asemăna căsătoria cu o omletă din două ouă. Pentru o omletă bună este nevoie de două ouă bune; orice altă combinație de ouă face omleta necomestibilă. Dacă nimerești un ou rău, când faci omletă poți să mai cumperi alte ouă, dar în Împărăție te căsătorești o singură dată. În lumea creștinismului libertin de astăzi mai merge și cu a doua căsătorie, dar, după legile Împărăției, cu excepția cazului de deces, cel credincios se căsătorește o singură dată. Israel a fost necredincios, ca o soție infidelă, spune Scriptura. Gomera, deși infidelă lui Osea, a fost primită înapoi, pentru că așa lucrează dragostea divină. Din perspectiva lumii, a iubi necondiționat înseamnă a fi naiv; dacă unul dintre cei doi care fac legământul căsătoriei cu promisiunea dragostei agape se schimbă, celălalt poate pierde tot ce are. Iubind necondiționat, în tine apare chipul lui Hristos și ești recunoscut și deosebit de Tatăl, dintre mii și mii de oameni, ca fiind după chipul și asemănarea Lui și vei ajunge acolo unde este El.

Ca să ajute tinerii să facă alegerea corectă, Dumnezeu le-a oferit Scriptura, călăuzirea Duhului Sfânt, părinți cu frică de Dumnezeu, pastori și oameni cu experiență pe calea Domnului. Înainte de căsătorie trebuie să vezi valoare, adică să vezi Împărăția în persoana pe care o iubești și trebuie să hotărăști să îți dedici viața împlinirii nevoilor persoanei care îți

devine partener de viață. Când Sara i-a spus soțului ei „domnul meu” nu a făcut asta pentru că ea era slujitoarea lui, ci pentru că Avraam avea grijă de toate nevoile ei.

Uneori, în viața noastră este îngăduit necazul pentru ca noi să vedem nu doar cine suntem în Domnul, ci și cine și ce suntem unul pentru celălalt. Dragostea lui Dumnezeu este o dragoste divină care ne-a răscumpărat pentru Împărăția Lui, pentru că Dumnezeu a văzut în noi chipul și asemănarea Sa. Biserica este numită, în mod alegoric, Mireasa Domnului Isus, pe care El o iubește și cei care fac parte din Biserică iubesc pentru că Duhul Sfânt, trimis de la Împărăție, toarnă în ei din dragostea care vine de sus.

Cine nu este capabil să iubească cu dragostea divină (agape) trebuie să se întrebe dacă Duhul Sfânt este în el, căci „... dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Romani 5:5) și „Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El” (1 Ioan 4:8, 9). Murind pentru noi, Fiul lui Dumnezeu ne-a dat valoare și ne-a arătat că ne iubește cu o iubire veșnică. Avem valoare pentru că Dumnezeu l-a plămădit pe om din pământ, dându-i asemănarea cu El. Întreaga Împărăție a cerurilor, inclusiv norul de martori (vezi Evrei 12:1) și îngerii ne privesc cu interes (vezi 1 Corinteni 5:9), fiindcă suntem cei pentru care a murit Fiul lui Dumnezeu. În iubirea Lui, El este hotărât să ne poarte de grijă dincolo de bătrânețe, în veșnicia care ne așteaptă (vezi Isaia 46:3, 4). Împăratul acesta are destui slujitori, dar vrea fii pe care să îi ducă în slavă: „Mă vei călăuzi cu sfatul tău, apoi mă vei primi

în slavă” (Psalmul 73:24). La un împărat, la un președinte sau la un premier este foarte greu să ajungi. La Împăratul slavei, care domnește fără să aibă nevoie de voturile sau de aprobarea cuiva, care are toată puterea în cer și pe pământ, poate avea acces oricine: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:16). La oamenii mari ajungi cu greu, dar la Împăratul care domnește peste Împărăția cerurilor are acces oricine vrea și, alegând să facă voia Lui, devine parte din familia regală: „Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă” (Marcu 3:35).

Suntem chemați să Îi slujim unui Dumnezeu viu, care este singurul Dumnezeu adevărat, singurul Împărat care Și-a dat viața de bunăvoie pentru supușii Lui. Ca să întri în Împărăție trebuie să o primești ca un copil (vezi Matei 18:3), care, nu doar că nu este sofisticat în vorbire, dar iartă repede și nu știe să fie viclean.

Celor care vin în Împărăție la început li se oferă învățătura despre scopul oamenilor pe pământ și despre cum se ajunge la mântuire: „ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin El să creșteți spre mântuire” (1 Petru 2:2). După ce primim „laptele duhovnicesc”, Dumnezeu are și „bucate tari”, ca omul din lăuntru să crească spre maturitate; un copil mic nu poate face mai nimic, ci pentru el trebuie ca cineva să facă ceva tot timpul (vezi 1 Corinteni 3:2). Ca să avem putere, avem nevoie și de hrana care vine din Cuvântul Împăratului – care este sățioasă și poate să hrănească sufletul (vezi Luca 4:4). Dacă la mâncărurile pământești selecte nu ajung toți oamenii de pe

pământ, la mâncarea care se coboară din cer, de la Tatăl luminilor, de la care vine tot ce este bun (vezi Iacov 1:17), are acces oricine dorește. Domnul Isus este Pâinea care S-a coborât din cer (vezi Ioan 6:35). Cine îi slujește lui Satana este flămând după hrana pe care o dă El, la fel cum cineva bea apă din mare, în loc să își stâmpere setea, și-o mărește. La cinematografe, discoteci și baruri Satana oferă mâncarea și băutura lui, care este otrăvitoare pentru suflet.

O pricină de bucurie pentru copiii Împăratului este că acolo, în Împărăția lui Dumnezeu, vor fi mulți. Cel care adeverește asta este chiar Fiul lui Dumnezeu: „Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor” (Matei 8:11). Pentru cei care acceptă oferta generoasă a Împăratului este pregătit un ospăț binecuvântat.

Deși primii oameni ar fi putut alege să mănânce din pomul vieții, nu au făcut asta; dar au ales, în schimb, să mănânce din pomul morții – pe care îl numim așa pentru că au mâncat din el când nu aveau voie și asta le-a cauzat moartea. De când primul om s-a ascuns de Dumnezeu, în Eden, ne luptăm cu sentimentul de distanță între noi și El. Rugăciunea sinceră ne poate apropia de Dumnezeu și chiar ne poate duce în prezența Sa. Rugăciunea fierbinte a celui neprihănit, când dă glas gândurilor frumoase pe care le are cu privire la Tatăl ceresc, are mare putere (vezi Iacov 5:16) și poate aduce atmosfera cerului jos, în jurul copiilor lui Dumnezeu.

Pentru a-și duce la îndeplinire planul de răscumpărare a omului, care a pierdut părtașia pe care o avea cu El în Eden, Dumnezeu a planificat o răscumpărare a omului și a dus acest plan la bun sfârșit la Golgota, cu precizie dumnezeiască, după

prorociile rostite mai dinainte prin robii Săi. Prima moarte a primilor oameni a avut loc imediat, întocmai după cum le-a spus Împăratul. Această moarte este prima despărțire de Dumnezeu (vezi Apocalipsa 21:8). După o perioadă, primii oameni au murit și biologic. Deși a primit stăpânire pe pământ, primul om era „o colonie”. Nicio colonie nu își face legi proprii, ci le aplică pe cele ale țării căreia îi aparține colonia. În Eden Dumnezeu a sădit probabil sute de pomi și i-a spus omului să nu mănânce doar din unul. Omul trebuia să își folosească voința și, din dorința de a păstra părtașia cu Dumnezeu, să nu încalce porunca lui Dumnezeu.

Ca să putem înțelege ceva despre Împărăția lui Dumnezeu trebuie să privim panoramic la ea. Așa putem înțelege mai bine planurile Lui. Altfel ne-am irosi timpul cu lucruri care nu au valoare pentru Împărat. În Eden, lumina din om, măsura din Duhul Sfânt pusă de Dumnezeu în el, a fost atacată. Pentru că Dumnezeu i-a lăsat omului voință liberă, când acesta a ales să asculte de șarpe, reprezentantul Împărăției a plecat din el. Această alegere a omului a făcut necesar ca planul de extindere a Împărăției cu colonia pământ să sufere mici întârzieri, timp în care se pare că diavolul selectează suflete pentru întuneric, separându-i astfel pe cei neloiali de cei loiali Împăratului.

Decizia comitetului divin a fost ca Împăratul să intervină și să salveze omul prin Fiul Său, care a zdrobit capul șarpelui la Golgota și a răscumpărat omul. Exact așa s-a întâmplat; hotărârea Domnului se duce întotdeauna la îndeplinire: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7). Dumnezeu, care este Duh, este în cer, unde are scaunul de domnie, unde sunt ființe celeste și toate acestea reprezintă ceva supranatural pentru

oameni. Lumea cerească colonizează lumea terestră, adică oamenii, cu scopul de a le da viață veșnică și de a-i duce acolo unde este Împăratul.

Noi, cei care am devenit cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu, trebuie să ne rugăm și să dorim ce ne-a învățat Domnul Isus: să vină Împărăția Lui, ca atât în inima noastră cât și în jurul nostru să fie „precum în cer”, în dimensiunea finală, când Dumnezeu va fi totul în toți: „Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Corinteni 15:28).

Privind la ce s-a întâmplat în Eden, trebuie să știm că orice gând de independență față de Dumnezeu și față de valoarea jertfei Domnului Isus vine din partea diavolului. Noi recunoaștem și chiar ne rugăm pentru o mai mare dependență de Dumnezeu în toate. A fost și este dorința Împăratului ca gloria și cultura cerului să invadeze pământul, dar oameni precum fariseii au refuzat să îmbrățișeze această dorință, fiind mai preocupați de reguli omenești pentru împăcarea cu Dumnezeu.

Noi, oamenii, suntem, în primul rând, duhuri într-o casă temporară de lut, iar în al doilea rând trupuri în care este un duh. Este dorința Împăratului ca această casă de lut – sau cort, cum îl numește apostolul Pavel, să fie locuit de Guvernatorul cerului, Duhul Sfânt, și nu de alte duhuri. Cele două părți nu pot locui împreună (vezi Luca 11:26). Fără Duhul Sfânt nu putem manifesta cultura cerului, de aceea trebuie să căutăm mereu umplerea vasului nostru, ca să avem o ungere proaspătă care să ne învețe mereu și mereu (vezi Efeseni 5:18; 1 Ioan 2:27). Duhul Sfânt poate face ca și viața ta să proclame

Împărăția lui Dumnezeu prin ceea ce spui sau nu spui, prin ceea ce alegi să faci sau să nu faci, dacă vrei să ții cont de cerințele Lui.

Dumnezeu a făcut cerurile și pământul (vezi Psalmul 115:15). Prin copiii Lui, pe care i-a strămutat de sub stăpânirea vechiului stăpân, vrea să domnească și pe pământ. „El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Coloseni 1:13, 14). Împărăția Lui este o Împărăție a dragostei; cei care sunt acolo iubesc și sunt iubiți. Sufletele oamenilor pot ajunge acolo datorită dragostei Lui dovedite la Golgota. Trebuie să chemăm oamenii la o Împărăție care are legi date de Dumnezeu, care îi iubește. Chemarea în Împărăție nu este o chemare la religie, ci este o chemare la cultura și la stilul de viață din cer. Cine descoperă Împărăția este ca un om care renunță la tot să poată cumpăra un teren în care știe că este o comoară: „Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește o ascunde: și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea” (Matei 13:44). Cine vede imensa valoare a intrării în Împărăție se aseamănă cu un om care găsește un mărgăritar de mare preț. „Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără” (Matei 13:46).

Omul care este interesat de binele sufletului lui, privind la aceste pilde, care explică Împărăția, trebuie să se întrebe dacă este sau nu în Împărăție, dacă este aproape de ea sau doar a auzit despre ea. Cetățenii cerului (vezi Filipeni 3:20) se deosebesc de ceilalți prin faptul că au voința și puterea să nu păcătuiască și chiar găsesc plăcere în a se feri de orice întinare a

sufletului (vezi Faptele apostolilor 1:8; 2 Corinteni 4:7). Cetățenii Împărăției cerurilor au dorința de a lucra în folosul Împărăției. Așa cum fiul risipitor a primit inelul de la tatăl lui, când s-a întors acasă, copiii Domnului primesc autoritate, un nume nou și acces la ce are Tatăl pentru ei. Ei primesc lumină asupra Cuvântului, care le luminează drumul ca o candelă și privesc la Biblie nu ca la o carte religioasă, ci ca la cartea legilor Împărăției.

Vestea bună a Evangheliei este prezentată omenirii astăzi sub numele de creștinism. Ea este credința în Hristos a oamenilor care vor ca în ei să Se vadă Hristos. Marea întrebare pentru mulți este: „Care nuanță de creștinism este bună?” Răspunsul este: „Creștinismul care te obligă să scapi de păcat și să nu te mai întorci la el”. De păcat și de urmările lui nu poți să scapi decât prin meritul jertfei Domnului Isus, care plătește în locul omului prețul păcatului. Creștinismul bun este acela care-ți spune: „Tu și păcatele tale trebuie să vă despărțiți, ori tu și Dumnezeu nu veți fi niciodată împreună!” De unde știi că Domnul Isus îți este Mântuitor? Pentru că viața ta demonstrează că pe tine te interesează ce Îl interesează pe El. Consideri important ce consideră El important. Trăiești în așa fel încât, când vei ajunge la sfârșit, privind la viața ta, vei vedea că, prin călăuzirea Duhului Sfânt, ai avut un rol în lupta împotriva întunericului, așa cum au avut un rol eroii credinței (vezi Evrei 11).

Cimitirele sunt pline de trupurile celor care ar fi putut face lucruri mari pentru Împărăția lui Dumnezeu, dar au murit cu aceste dorințe neîmplinite, pentru că nu și-au asumat niciodată riscul și nu au avut voința să se sacrifice pentru a face ceva pe placul Împăratului Isus. Ce Îi place Lui este ca sufletele

să audă Evanghelia Împărăției, ca să fie mântuite. Domnul Isus, Ioan Botezătorul și ucenicii au vestit Împărăția lui Dumnezeu, dar azi asta este o prioritate pentru puțini oameni.

Oamenii vor să se implice în tot felul de asociații caritabile. Unii sunt foarte generoși atâta timp cât nu le cere nimeni să se ocupe de păcatul lor. Oameni care au murit demult încă mai conduc în lume prin ideile lor, care au rămas. Poți ignora sau refuza o idee, dar nu o poți omorî. Democratia, ideea grecilor, a rămas chiar dacă cei care au prezentat-o pentru prima dată au fost omorâți sau au murit după un timp. Logosul este ideea lui Dumnezeu – Cuvântul întrupat în Domnul Isus. Dumnezeu a trimis Cuvântul, care ne-a făcut cunoscută taina și planul Lui pentru noi: „căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuisese în Sine însuși” (Efeseni 1:9).

Taina lui Dumnezeu (vezi Coloseni 1:26, 2:2; Efeseni 5:23) ne-a fost descoperită în Domnul Isus și mulți reprezentanți ai religiilor n-au putut decât să o privească de departe, pe când noi putem alege să trăim și să fim parte din Împărăție, având o descoperire a acestor taine (vezi Evrei 11:3).

Dumnezeu a descoperit mai mult din taina și din planul Lui Bisericii care a luat ființă în ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt, trimis de Împărat, S-a revărsat din plin peste ucenici, și mai târziu peste cei care aveau să creadă în Domnul Isus ca Mântuitor personal. Biserica a devenit astfel un centru de răspândire a planului Împăratului prin care sufletele sunt salvate. Biserica zidită de Domnul Isus este susținută, întărită și păzită de Dumnezeu, care o iubește; așa că porțile Locuinței morților nu o vor birui (vezi Matei 16:18). Temelia guvernării lui Dumnezeu este legea Lui, care ne este dată prin cuvântul

Scripturii. Copiii lui Dumnezeu reprezintă Împărăția numai dacă primesc cunoștința pe care o dă Împăratul prin Scriptură și prin Duhul Sfânt. Cel care respinge cunoștința este lepădat de Dumnezeu ca preot al Lui: „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda și nu-Mi vei mai fi preot ...” (Osea 4:6). Din acest text reiese că Dumnezeu nu vrea ca oricine să-L reprezinte oricum, ci numai cei care nu resping cunoștința care vine de la El.

Pentru a îndeplini o anumită slujbă nu este suficient să îmbraci o uniformă. Dacă cineva îmbracă o uniformă de polițist sau de doctor nu devine imediat expert în meseriile respective. Unii îmbracă o uniformă a religiei, care să-i definească între oameni, și își fac reclamă. Dar dacă Împărăția nu este în lăuntru lor, totul este o pierdere de timp și poate fi în detrimentul lor și al celorlalți (Luca 17:20-21). Împărăția nu este o etichetă. Cetățenii Împărăției sunt pecetluiți pentru ziua răscumpărării (vezi Efeseni 4:30). Unele uniforme, care nu aparțin Împărăției, îndepărtează sufletele de Împărăție, pe când cei care primesc autoritatea divină adună împreună cu Domnul Isus. Aceștia din urmă, pe măsură ce au crescut în putere în omul din lăuntru (vezi Efeseni 3:16), au adoptat personalitatea și caracterul Împăratului Isus și seamănă tot mai mult cu El (vezi Filipeni 3:9, 2:5; Coloseni 3:3, 4). Cei care se pun la dispoziția Domnului Isus doresc să cheme în Împărăție cât mai multe suflete. Oamenii sunt atrași de o țară mai bună. Nu există o țară mai bună decât cerul. Ca să primești cetățenia unei țări bune trebuie să-i cunoști legile, să le accepți și să le respecti. Cerul este o țară stabilă, fără schimbări de guvern, fără hoți, molii, spitale sau cimitire. Se merită să dai tot ce ai ca să ajungi acolo. Pentru asta oamenii trebuie să dea dovadă de

ascultare, de statornicie și de credincioșie – nu arătând interes doar din când în când.

Inima trebuie să se despartă de bogățiile trecătoare ale pământului. Bogaților le este mult mai greu să intre în Împărăție (vezi Matei 19:23-26). Nicodim, cu toată religia lui, nu a știut cum se intră în Împărăție până când Domnul Isus i-a spus că trebuie să se nască din nou. Este vorba de o naștere spirituală în Împărăție. Știi că ești născut din nou când nu mai ești prieten cu păcatul. Apoi începi să urăști păcatul (vezi Psalmul 97:10) și să-l vânezi, oriunde s-ar fi ascuns în viața ta. Ești născut din nou când, în urma căinței, simți iertarea și ești plin de bucurie, așteptând cu nerăbdare să spui tuturor ce a făcut Domnul Isus pentru tine. Apoi simți bucurie în a face ceea ce Îi place Împăratului și, în dragostea pe care Duhul Sfânt o aprinde în suflet, vrei să lucrezi pentru Dumnezeu. Din clipa când te naști din nou intri în într-o transformare, iar pentru asta trebuie să treci, uneori, prin necazuri (vezi Faptele apostolilor 14:22, 23).

Domnul Isus a potolit furtuna de pe Marea Galileii și tot El poate potoli orice furtună din viața celor care Îl au pe El la cârma vieții lor. Odată născut din nou, ca reprezentant al Împărăției, nu mai alergi la desfrâu, ci îl condamni (vezi Efeseni 5:11) și îți găsești plăcerea în legea Domnului (vezi 1 Petru 4:4; Psalmul 1:2).

Când ești născut din nou și simți iertarea Lui, poți ierta ceea ce înainte nu puteai ierta; în acest fel, cei din jur văd o schimbare în viața ta. Când ești născut din Duhul, chiar și haina exterioară ți se schimbă și începi să te îmbraci așa cum vrei să fi văzut. Când ești născut din nou veghezi asupra vorbirii, ca niciun cuvânt stricat să nu îți iasă din gură, ci mai bine unul

care aduce zidire (vezi Efeseni 4:29). Când Împărăția vine în tine, îți schimbă prietenii care nu vor să umble pe calea cea îngustă, care duce în cer (vezi 1 Corinteni 15:33; Efeseni 5:7). Când Împărăția este în tine și ai trecut de la lapte la bucate tari pentru sufletul tău, ești gata să-L mărturisești pe Domnul Isus ca Împărat al vieții tale (vezi Matei 10:32-39), cu scopul de a salva suflete de iad (vezi Proverbele lui Solomon 11:30).

Dumnezeu are planuri bune pentru fiecare copil al Lui. Planurile bune sunt cele care influențează pozitiv veșnicia noastră și pe cei care sunt în jurul nostru. Noi primim potențial, abilitate și putere, care ne ajută să devenim o evanghelie scrisă și să aducem folos Împărăției lui Dumnezeu. Fiecare copil al lui Dumnezeu poate trăi Evanghelia lui Isus Hristos într-un mod specific: „Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui Viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne” (2 Corinteni 3:3; vezi și 1 Corinteni 5:9). Potențialul cu care El ne-a înzestrat stă și în oportunități și în idei bune, pe care poate încă nu le-am aplicat, stă în partea materială pe care o putem folosi în răspândirea Evangheliei Împărăției Lui.

Nu trebuie să fim impresionați niciodată de ce am făcut, nici nu trebuie să căutăm prețuirea și recunoștința oamenilor, pentru că meritul nu este al nostru, iar răsplata va veni de la Dumnezeu. Trebuie să fim atenți să folosim orice oportunitate de a face ceva pentru ca încă un suflet să fie scăpat de iad. El, care dă voința, poate da și înfăptuirea, dacă noi vrem să ajutăm la salvarea sufletelor: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). Chiar dacă toate depind de vremuri și

de împrejurări, pentru copiii Lui Dumnezeu le schimbă, la timpul stabilit de El, ca să putem rodi: „El schimbă vremurile și împrejurările” (Daniel 2:21).

Dacă o persoană are multe cunoștințe, nu înseamnă că este înțeleaptă; ceea ce știe poate fi greșit. Oamenii zeloși, dar care greșesc, sunt periculoși, pentru că ei pot face pagubă în via Domnului. Cruciadele, dintr-un zel sincer, dar greșit, pentru credința în Dumnezeu, au omorât mulțimi de oameni. Întotdeauna primul și ultimul cuvânt în viața noastră trebuie să îl aibă Dumnezeu. Diavolul încearcă să influențeze decizia omului de a căuta și de a intra în Împărăție, împiedicându-i accesul la informație, dându-i informații greșite sau dându-i extrem de multe informații, pentru a-l face confuz. Vrăjmașul sufletului nostru caută să fure sămânța Cuvântului ca omul, urmând planul lui Dumnezeu, să nu găsească împlinire: „Când un om aude Cuvântul privitor la Împărăție, și nu-l înțelege, vine cel rău și răpește ce a fost semănat în inima lui” (Matei 13:19a).

Toate informațiile despre noi, cu privire la destinul nostru și la ce putem realiza în viața trăită pe pământ, le are cel care ne-a creat. Noi suntem echipați corespunzător ca să facem ceea ce trebuie, după planul pe care Creatorul l-a făcut înainte de întemeierea lumii: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale” (Efeseni 1:4, 5). Ce a fost ținut ascuns multă vreme, acum Dumnezeu a rânduit să facă cunoscut copiilor Săi, ca ei să propovăduiască Împărăția Lui: „Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduiseră Dumnezeu, spre slava noastră, mai dinainte de veci”

(1 Corinteni 2:7). Omul nu își poate imagina ce este pregătit pentru cei credincioși Împăratului. Împăratul poate alege ca, prin revelație divină, să facă cunoscute aceste taine celor care au pecetea Împăratului. „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!” (Matei 5:3). Cei săraci în duh sunt cei care nu se consideră meritoși înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă aduc câștig Împărăției, ci învață să depindă și să asculte de Dumnezeu. Ei sunt cei care au înțeles că, spre deosebire de pământ, unde oile mor pentru păstor, după legea Împărăției, Păstorul cel bun a murit pentru ca oile să aibă viață, și să o aibă din belșug. Ei sunt cei care au înțeles că au fost iertați și, prețuind iertarea, iartă, la rândul lor, nu pentru ca să respecte o lege pământească, ci pentru că așa este în cultura cerului. Ei iartă nu neapărat pentru că cineva merită să fie iertat. După legile Împărăției, trebuie să ierți dacă vrei să fii iertat de Dumnezeu, iertarea fiind un factor atât de important încât poate închide sau deschide cerul pentru tine.

Cei săraci în duh, moștenitorii Împărăției, sunt cei în viețile cărora se vede Împărăția, prin roada Duhului Sfânt. Se vede prin ce își permit și prin ce nu-și permit să facă, să spună, să îmbrace, să asculte, să privească. „Preaiubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești, care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (1 Petru 2:11, 12). Ei, care au Împărăția în ei, știu că timpul pe care îl au să lucreze este scurt și timp pierdut înseamnă viață irosită. „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub soare își are ceasul lui” (Eclesiastul 3:1). Timpul a fost făcut de cel care este

în toate timpurile (vezi Exodul 3:14), cu scopul de a-și duce planurile la îndeplinire. Planurile Lui includ fiecare suflet căruia El i-a dat viață pe pământ.

Timpul este foarte prețios. El poate fi răscumpărat lucrând pentru Împărăție sau poate fi risipit, refuzând să intri în Împărăție sau nelucrând pentru Împărăție. Ca să nu își risipească viața, omul trebuie să găsească răspunsuri la întrebări precum: Cine sunt și de unde vin? De ce sunt aici și ce trebuie să fac? Unde mă duc de aici? Aceste întrebări sunt în noi, care suntem din Dumnezeu (vezi Faptele apostolilor 17:29), iar răspunsurile sunt în Scriptură, care este cartea care ne face cunoscută Împărăția lui Dumnezeu. În această carte înveți că poți să fii slobozit de sub robia păcatului de Fiul lui Dumnezeu. Înveți că nu schimbi doar locurile pe care le frecventezi, ci îți schimbi mintea, prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt în momentul pocăinței (vezi Tit 3:5).

Așa cum împăratul Romei trimitea un tetrarh, adică un guvernator care reprezenta coroana în provinciile cucerite, Dumnezeu trimite Duhul Sfânt în inimile celor care vor să devină copii ai Lui (vezi Efeseni 2:19). Un om care îi învață pe alții despre Împărăție este ca un gospodar: „De aceea orice cărturar, care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor, se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi” (Matei 13:52).

Copilul lui Dumnezeu vestește Împărăția nu de silă sau de frica pedepsei, ci o vestește pentru că a simțit dragostea lui Dumnezeu într-un mod real în inimă: „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El” (1 Ioan 4:9). Când pierzi ceva valoros, apoi îl găsești, te bucuri

de el ca și cum ar fi nou. Noi ne bucurăm de Împărăția lui Dumnezeu, care înainte de jertfa Domnului Isus nu ne era accesibilă.

Duhul lumii luptă împotriva Împărăției lui Dumnezeu chiar dacă îmbracă uniforme religioase și împrumută cuvinte bisericesti. Sub pretextul că vrea binele tuturor, duhul lui Antihrist vrea să unească religiile sub umbrela ecumenismului. Scopul pretins al ecumenismului este că această mișcare, pornită din întuneric, caută să ia ceva bun din toate religiile de pe pământ și să formeze o singură religie, deși fiecare religie vine cu pretenția că știe cum este Dumnezeu și cum lucrează El. Ecumenismul se vrea a fi o mișcare de unificare a credințelor într-o singură casă, sub o singură umbrelă.

De-a lungul anilor mulți creștini au fost persecutați până la sânge de alții, care se numeau tot creștini, ambele tabere pretinzând că luptă pentru Dumnezeu. Prin ecumenism duhul lui Antihrist vrea să schimbe legile Împărăției – precum cea că singura cale spre mântuire este Isus Hristos. Ca cetățean al cerului, călăuzit de Duhul Sfânt, fiecare om trebuie să fie gata să dea socoteală de credința lui în Domnul Isus – nu ca frunțașii iudei, care au crezut în Isus, dar au ascuns acest lucru.

Este un lucru extraordinar ca iudeii cu Tora pe buze să creadă, în inimă, în Domnul Isus și să recunoască că este cine spune că este. Totuși, pentru că au dorit aprecierea oamenilor mai mult decât răsplata lui Dumnezeu, au preferat să irosească oportunitatea de a intra în Împărăție: „Totuși, chiar dintre frunțași, mulți au crezut în El; dar, de frica fariseilor, nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui

Dumnezeu“ (Ioan 12:42-43). Mulți fruntași au crezut atunci și mulți cred și azi în Domnul Isus – care este singura cale prin care se poate intra în Împărăție, dar prețul ascultării li se pare prea mare.

Scriptura spune despre trupul nostru că nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu (vezi 1 Corinteni 15:50). Ca să înțelegem felul în care putem intra în Împărăția lui Dumnezeu și care parte din ființa noastră poate moșteni Împărăția este nevoie să ne cunoaștem pe noi înșine. Noi suntem făpturi trinitare, întocmai cum le scrie apostolul Pavel fraților din Tesalonic: „Dumnezeu păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului Isus Hristos“ (1 Tesaloniceni 5:23).

Trupul îl cunoaștem cel mai bine, pentru că îl vedem. El are cinci simțuri care colectează informații din mediul în care ne aflăm și le trimite la creier. Mintea are o parte conștientă, cu care gândim și rostim decizii, dar cei ce studiază funcțiile creierului omenesc spun că în jur de 90% din mintea noastră este ocupată de subconștient. El este ascuns și Scriptura îl numește „omul ascuns al inimii“ (vezi 1 Petru 3:4). Partea aceasta ascunsă din inima noastră, care controlează viața omului este sufletul, este ce vrea Dumnezeu de la noi.

Nu este cu totul neobișnuit ca un copil al Domnului să se trezească dimineața cu o cântare la care, abia trezit fiind, încă nu a avut timp să se gândească. În mod asemănător, un om robit de viciul fumatului sau un alcoolic vrea țigara sau paharul dimineața, chiar dacă mintea conștientă îi spune că

aceste lucruri îl ucid încet. El continuă pe acest făgaș pentru că nu are un motiv important pentru care să vrea să trăiască altfel. Apostolul Petru spune că inima, adică „omul ascuns”, când este după placul lui Dumnezeu, este ca o podoabă de preț înaintea Domnului: „Podoaba voastră .... să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:3, 4). Apostolul Pavel spune că omul ascuns al inimii, partea ascunsă a inimii, poate fi întărită având rădăcini în credință și temelia în dragoste și astfel mintea să poată pricepe lucrurile lui Dumnezeu: „Și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul lui, în omul dinăuntru” (Efeseni 3:16).

Dumnezeu vrea ca omul să aibă o inimă curată, „o inimă după inima Lui” ca prin credință să locuiască El în ea (v.17) și astfel Împărăția Lui să fie în acel suflet. Scriptura menționează peste o sută de trăsături ale inimii. Inima este dorită atât de Dumnezeu cât și de diavol. Este important să avem mare grijă de ea (vezi Ieremia 17:9). Expusă la ce nu trebuie, are tendința să ne înșele, de aceea trebuie să o păzim mai mult decât orice (vezi Proverbele lui Solomon 4:23).

Credința mântuitoare vine din inimă în mintea noastră și tot de acolo pleacă, dacă o lăsăm cucerită de lume. Pentru credința din inimă trebuie uneori să luptăm (vezi Iuda 1:3), pentru că spre ea țintește vrăjmașul sufletelor noastre cu săgeți arzătoare (vezi Efeseni 6:16) – provocări la păcate: mândrie, bârfă, gelozie, curvie, ură și altele.

Cetățenii cerului se deosebesc de ceilalți prin lucrurile la care își permit să își expună inima, care este mereu ispitită de diavol să facă ceva ilegal în Împărăție. Vrăjmașul, când nu îi

prigonește, îi ispitește pe copiii Domnului cu ceva care să le facă viața pământească mai ușoară sau mai interesantă. Dumnezeu l-ar fi putut nimici pe diavol cu un cuvânt, dar deocamdată a ales să-l biruiască mereu și mereu, prin cei care aleg să se pună sub stăpânirea singurului Dumnezeu adevărat și creator a tot ce există: „V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău” (1 Ioan 2:14). Când ne păzim inima de păcat, împotrindu-ne lui tare, și nu puțin, vrăjmașul trebuie să fugă, pentru că a fost biruit (vezi Iacov 4:7). Dumnezeu este slujit nu numai pentru că este de temut (vezi Psalmul 89:7), ci și pentru că este mult iubit de cei care păzesc legile Împărăției Lui (vezi Ioan 14:15), în a căror viață El ia chip și trăiește în ei: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Galateni 2:20).

Duhul nostru este cea mai ascunsă parte a ființei noastre. Deoarece noi eram morți în păcatele și în greșelile în care trăiam (vezi Efeseni 2:1), prin pocăință, într-un mod tainic și nepătruns de mintea omenească, Duhul Sfânt ne-a născut din nou. Dumnezeu a pus Duhul Sfânt în noi, așa cum pui untdelemn într-o candelă. De acolo, ca și un guvernator trimis în colonia unui imperiu, Duhul Sfânt conduce, instaurând legile Împărăției lui Dumnezeu.

Când Duhul Sfânt vine în „vasul de lut” al cuiva și-l sfințește, în meritul sângelui Domnului Isus și prin spălarea pe care o face Cuvântul, ridică în el un templu, înnoindu-i mintea, ca să fie sănătoasă și să asculte călăuzirea Duhului Sfânt, să poată recunoaște și asculta voia lui Dumnezeu, să

poată deosebi și separa ce are valoare de ce nu are valoare din perspectiva lui Dumnezeu, să poată despărți ce este sfânt de ce nu este sfânt, ce este sacru de ce este întinat. Apostolul Pavel ne sfătuiește: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2).

Omul este o ființă trinitară. Chiar dacă acest cuvânt nu se găsește în Scriptură, îl acceptăm ca termen teologic, pentru că reprezintă o realitate, întocmai cum în vremurile de demult nu se știa despre planeta Jupiter, dar, odată descoperită, credem că ea a existat și atunci când nu se știa despre ea. Noi suntem trei părți într-una, dar când mergem undeva nu spunem „noi mergem” – pentru că suntem trup, suflet și duh – ci spunem „eu merg”. Tot așa, există un singur Dumnezeu, în trei persoane, ca un triunghi echilateral – cu toate unghiurile și laturile egale; în momentul în care o latură nu este egală cu celelalte două, acel triunghi și-a pierdut caracterul echilateral. La fel cum apa poate fi în stare solidă, lichidă sau gazoasă, înțelegem că Dumnezeu este unul.

Cine vrea să înțeleagă ceva despre Împărăția lui Dumnezeu și vrea ca ea să fie în el trebuie să aibă mintea înnoită, trebuie să fie născut din nou. Cei cu o minte firească, oricât de buni ar fi în fața altor oameni, nu pot înțelege și judeca lucrurile spirituale: „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2:14). Recunoscând că ce știm este întotdeauna mai puțin decât ce poate fi învățat despre Împărăție, trebuie să nu acceptăm o poziție ignorantă, ci, în

smerenie, să cerem mereu pricepere de sus, ca să creștem în credință, în omul din lăuntru. El ia chipul Fiului lui Dumnezeu prin caracterul pe care Duhul Sfânt îl dezvoltă în el.

Cine vrea să intre în Împărăție trebuie să se nască din nou, din apă și din Duh (vezi Ioan 3:1-8). Cine vrea să poată ajunge acolo trebuie să aibă o minte înnoită de Duhul Sfânt, căutând să aibă în el gândul lui Hristos în fiecare zi (vezi 1 Corinteni 2:16). Asta presupune nu doar o asemănare cu Hristos în fapte, ci și în gânduri. Un om religios se mulțumește cu teorii, cu concepții și cu ceremonii, dar un om spiritual caută să trăiască în faptă, în cuvânt și în gânduri caracterul Împăratului Isus: „Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:5). O inimă înnoită, care răstoarnă planurile minții firești, este o minte în care se manifestă Împărăția lui Dumnezeu, o minte în care apare chipul lui Hristos. Apostolul Pavel a fost profund îndurerat de lipsa de spiritualitate a celor cărora le-a propovăduit Evanghelia: „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi!” (Galateni 4:19).

Cei care au mintea înnoită consideră că este imoral să lase orice fel de gând să se cuibărească în mintea conștientă, apoi în inimă. Inima înnoită nu doar citează Scriptura, ci o și crede și o aplică. Mintea înnoită înțelege că, deoarece Isus cel înviat din morți îi este Domn și Stăpân, este responsabilă să spună și altora că Isus locuiește în ea și că El vrea să locuiască în toate inimile. Isus nu este ca o baltă în ea, ci ca un râu de apă vie care se revarsă și îi binecuvintează pe cei din jur: „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7:38).

Pentru cei cu mintea înnoită, succesul nu înseamnă a avea mai mult decât altul, ci înseamnă a descoperi și a da curs planului lui Dumnezeu în viața lor, așa cum ar crea condiții optime unei sămânțe ca din ea să iasă un pom mare care dă roade bune. Mintea înnoită de Duhul Sfânt lucrează spre binele Împărăției, știind că va primi o răsplată de la Împărat (vezi 1 Corinteni 3:10-15), când se va înfățișa înaintea scaunului Împăratului (vezi 2 Corinteni 5:10). Isus a promis: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui” (Apocalipsa 22:12).

Persoana care are mintea înnoită știe că va fi răsplătită de Împărat în măsura în care a făcut ce este bine, după potențialul și oportunitățile primite de la Împărat. Persoana care este mereu transformată de adierea Duhului Sfânt știe că printre marii dușmani care caută să o împiedice să aibă succesul și roada mult-dorită de Dumnezeu sunt frica de a nu reuși, din cauza cărora mulți își îngroapă talantul. Din acest motiv mulți s-au coborât în țărâna pământului fără să dea curs viziunii date de Dumnezeu – precum cea de a-L mărturisi pe Hristos în mod personal altora, de a planta o biserică, de a ajuta un misionar din punct de vedere financiar și în rugăciune, de a da o Biblie celor din jur, de a scrie o carte, de a începe o afacere care să suporte înaintarea Evangheliei. Niciun om care îl ajută pe altul să își ducă povara nu trăiește în zadar.

Când ne naștem, viitorul este deja cunoscut și trasat de Dumnezeu, de la prima până la ultima noastră zi pe pământ: „Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rânduite; mai înainte să fi fost vreuna din ele” (Psalmul 139:16). Dumnezeu, care ne-a creat așa de minunați, cum spune

David, a rânduit nu numai cât de lung să fie drumul nostru pe pământ, ci și ce să facem, dar rămâne la alegerea noastră să ne investim în Împărăție sau să ne măcinăm viața pe pământ căutând și adunând lucruri fără valoare pentru veșnicie: „Vă bucurați de lucruri de nimic și ziceți: «Oare nu prin tăria noastră am câștigat noi putere?»” (Amos 6:13).

Omul care are mintea înnoită și se lasă călăuzit de Duhul Sfânt, știind că nu trebuie să intre pe toate ușile care i se deschid, alege să umble în faptele pe care i le-a pregătit Dumnezeu: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10). Omul care are mintea înnoită crede Cuvântul și suferă totul pentru Evanghelie, riscă, uneori, nu doar bani și libertatea, ci și să fie urât și chiar prigonit. El sacrifică totul, dovedind astfel credință în cuvântul Împăratului și loialitatea pe care a declarat-o: „Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea” (1 Corinteni 9:23). Mintea înnoită înțelege că nu este cel mai important cât timp trăiești pe pământ, ci important este cât de eficient și de productiv este el pentru Împărăția lui Dumnezeu. Moartea nu îl sperie, ci doar îl face să lucreze mai mult. Mintea sănătoasă, care primește și depinde de călăuzirea Duhului Sfânt, trimis de Împărat, care sălășluiește în omul mântuit, îl învață să deosebească voia și glasul lui Dumnezeu de voia și glasul celui alt stăpân, în lumina Scripturii.

Una dintre meseriile care cer cunoștințe vaste de istorie și de artă este cea de expert în stabilirea autenticității lucrărilor de artă, de exemplu a unei picturi. Pentru a ilustra felul în care lucrează mintea care a avut experiența înnoirii făcute de Duhul Sfânt (vezi Tit 3:5), să spunem că cineva a moștenit

averea unui unchi despre care nu a mai auzit de mult timp. Să zicem că în casa moștenită, pe un perete, a găsit un tablou pictat în ulei care a fost semnat Vincent van Gogh. Dacă este o copie, probabil valorează aproximativ 50 de dolari, dar dacă este un original poate valora aproximativ 50 de milioane de dolari. Este contactat expertul în artă și el, datorită faptului că a studiat viața și picturile pictorului olandez, constată autenticitatea sau falsitatea acelei picturi. În viața copilului lui Dumnezeu, mintea înnoită și matură este ca un expert care apreciază valoarea unui lucru sau autenticitatea unei lucrări.

Scriptura ne previne să luăm seama să nu fim înșelați de învățători și de proroci mincinoși. Împăratul Ahab, la cererea lui Iosafat, înainte de a pleca la luptă, a întrebat prorocii cu privire la sortiile lui de izbândă. Aproape 400 de proroci i-au spus că va avea izbândă; doar unul, Ilie, a descris împrăștierea oștii lui – lucru care însemna moartea împăratului. Ahab a fost un împărat necredincios lui Dumnezeu. El a îngăduit și a încurajat slujirea lui Baal. A ales să acționeze urmând prorocia greșită și așa și-a găsit sfârșitul pe pământ. Lucruri asemănătoare se întâmplă și în zilele de astăzi, când copiii Domnului stau în fața unei dileme cu privire la ce să facă sau pe cine să creadă. Pentru că lucrarea de prorocie este extrem de valoroasă și astăzi, ea este, uneori, imitată de diavol pentru a induce în eroare. Nu este neobișnuit să auzim lucrări cu privire la același lucru, dar care nu se potrivesc. Mintea înnoită cercetează izvorul care oferă apa; vasul cercetat, dacă este al Domnului, acceptă această cercetare, pe când, dacă nu este vasul Domnului, ci urmărește anumite interese personale, de obicei se apără și se justifică. Este nevoie să avem o minte înnoită de Duhul Sfânt, care este la curent cu fiecare eveniment,

cât de mic, din viața noastră, ca să putem să ascultăm și să credem sfatul bun. Duhul Sfânt ne va îndemna întotdeauna să cercetăm ce are de spus Scriptura cu privire la orice învățătură sau sfat pentru viața noastră, de aceea este extrem de important ca în noi să locuiască din belșug Cuvântul lui Dumnezeu (vezi Coloseni 3:16). Mintea înnoită este o armă care, folosind Cuvântul și sfatul Duhului Sfânt poate birui orice plan al celui rău, despre care nu suntem în necunoștință.

Mintea omenească are rădăcinile în rațiune, în scop, în ceea ce știe și în ce vrea. Omul firesc nu poate umbla prin credință pentru că trebuie să vadă sau să înțeleagă totul înainte. Mintea înnoită, care are în ea gândul lui Hristos, datorită prezenței Duhului Sfânt, crede ce spune Dumnezeu, chiar dacă, uneori, nu are sens. Ghedeon, ascultând de Dumnezeu, a mers la luptă numai cu oamenii care au lipăit apa – și nu cu cei care au băut-o stând în genunchi (vezi Judecători 7:7) – și succesul lui a fost unul răsunător.

Mintea înnoită poate înțelege mai bine adevărul înveșmântat în haina pildei. Omul născut din nou înțelege felul în care poate deveni important în Împărăție și cum se poate îmbogăți față de Dumnezeu. Pilda polilor face parte din învățătura Împărăției și ne prezintă răspunderea celor care au ales să intre în Împărăție, căci în Împărăția lui Dumnezeu nu sunt tolerați trântorii (vezi Luca 19:11-28). Pilda spune că zece robi au primit fiecare câte un pol ca să-l pună în negoț. În ziua socotelilor, unul a adus doi poli, unul cinci, iar altul a ascuns polul în loc să-l pună în negoț, așa că nu a adus niciun profit stăpânului. Acel rob nu a lucrat cu polul din cauza a ceea ce gândea despre stăpân – că este aspru, iar asta l-a înfricoșat.

Suntem oameni privilegiați pentru că am auzit Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu prin purtarea de grijă a Împăratului și prin efortul și dedicarea celor care, înaintea noastră, au ales să intre în Împărăție și și-au asumat răspunderea de a face orice ca Împărăția să crească. Fiecare persoană care intră în Împărăție primește un pol și fiecare persoană care a fost iertată de Împărat știe cum să-i spună alteia cum poate găsi iertare și acceptare la curtea marelui Împărat. De frică sau de rușine, omul va ascunde polul, dar, mânat de dragostea pentru cel care deja i-a arătat dragoste, va lucra cu el. În ceea ce privește legea și poruncile Împăratului, ele nu cer votul nostru, dar

fiecare, în mod individual, le acceptă sau le refuză. În zilele de astăzi omul a ajuns prea obișnuit cu ideea de democrație; în Împărăție nu este democrație, ci monarhie, sub conducerea unui Împărat plin de bunătate. Când începi să înțelegi Împărăția dragostei lui Dumnezeu, poți da tot și poți face cu bucurie orice ți se cere. Tot ce ții pentru tine vei pierde, până la urmă, și ceea ce faci pentru tine, de asemenea, te poate lega de pământ. În schimb, tot ce pui în mâna Domnului va rămâne: „... Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:6).

Fariseii erau foarte scrupuloși în darea zeciuiei. Domnului Isus a spus că atât dreptatea și dragostea de Dumnezeu cât și a da partea Domnului sunt lucruri care nu trebuie neglijate. Aceste cuvinte spun că acest obicei al fariseilor era unul plăcut lui Dumnezeu, iar noi trebuie să îl urmăm (vezi Luca 11:42; Matei 23:23). Când începi să înțelegi Împărăția începi să fii convins că viața merită trăită din plin pentru slava lui Dumnezeu. În lăuntrul fiecărui om se află dorința de a fi important, de a face o diferență în jur și dorința de a face ceva bun și de a ajuta pe cineva. Împărăția lui Dumnezeu creează terenul prielnic pentru împlinirea acestor dorințe. Împăratul ne dă privilegiul de a face ceva ce are efect veșnic – a le spune altora cum pot intra în Împărăție. „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10). El a pregătit mai dinainte drumul nostru pe pământ, ca să prisosim în fapte bune (vezi 2 Corinteni 9:8).

Nimeni nu spune niciodată că vrea să trăiască o viață mediocră atunci când vine la Domnul, dar majoritatea fac exact acest lucru, socotind că rolul lor nu este așa de important

sau că lor nu li s-a dat prea mult. Unii cred că a fi bun creștin înseamnă doar a frecventa o casă de închinare, pentru că nu înțeleg că Dumnezeu vrea să Se folosească de gura lor, de timpul lor, de banul și de talentele lor ca într-o zi să aibă pentru ce să-i răsplătească. Odată ce am devenit copii de Împărat, nimic nu este mai important decât a lucra să schimbăm destinul veșnic al unui suflet de la pierzare la viață în Împărăția lui Dumnezeu. Dacă noi nu putem face asta personal, îi putem sprijinii pe cei care fac asta rugându-ne pentru ei și sponsorizându-i când este posibil.

Nu tot ce facem trebuie să fie impresionant, dar fiecare are oportunitatea să slujească. Toate sufletele sunt de preț înaintea lui Dumnezeu. Oportunitățile de a sluji sunt foarte numeroase. Privind nu doar la răsplată, ci ținând cont și de responsabilitate, trebuie și se merită să investim în Împărăție (vezi Zaharia 4:10). Ucenicii au fost surprinși când L-au văzut pe Domnul vorbind cu o femeie, mai ales că ea era samariteancă (vezi Ioan 4:27). O socoteau neimportantă și poate chiar o disprețuiău, dar Domnul Isus, care a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut (vezi Matei 18:11), a schimbat viața ei și i-a revelat taine adânci, precum cei că El este Mesia, și i-a vorbit despre închinarea adevărată. În „ziua de apoi” Împăratul va răsplăti orice formă de credincioșie, începând cu un simplu pahar cu apă. Așadar, orice oportunitate de a face bine trebuie valorificată, mai ales când este vorba despre binele sufletului cuiva (vezi Marcu 9:41).

Când noi urmărim oportunități de a face binele din perspectiva Împărăției și avem aceleași interese și dorințe ca Împăratul – ca toți să vină la mântuire – prietenia și comunicarea noastră cu Împăratul aduce bucurie, siguranță și putere în viața noastră spirituală. Făcând asta, trecem de la relația începătoare de „prietenie” la cea în care El ne este „Învățător”, ca apoi să devină „iubit al inimii noastre”: „Eu sunt a iubitului meu, și iubitul meu este al meu ...” (Cântarea cântărilor 6:3).

Felul în care comunicăm cel mai des cu Împăratul și Domnul nostru este rugăciunea. Rugăciunea este, de multe ori, o cerere ca cerul să intervină în folosul nostru, al semenilor noștri și spre binele Împărăției. Succesul rugăciunii depinde nu doar de sinceritate, ci și de felul în care este făcută cererea, ținând cont de principiile Împărăției. Este responsabilitatea unui ambasador să se consulte, să ceară informații, aprobări și ajutor guvernului pe care-l reprezintă. Copiii Domnului fac asta prin intermediul rugăciunii pe care o înalță către Dumnezeu Tatăl în numele Fiului Său (vezi Marcu 11:24). Odată ce dregătoria cerului este în tine, prin prezența Duhului Sfânt, ești o făptură importantă și poți fi de temut pentru puterea întunericului. Prin rugăciune ai autoritatea și chiar responsabilitatea să acționezi împotriva planurilor întunericului. Un suflet necompromis are mare putere să

mijlocească și să primească ceea ce cere de sus, de la Împărat: „... Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit“ (Iacov 5:16).

Toată puterea este a lui Dumnezeu, dar El dă autoritate omului care trăiește în ascultare de El. Această autoritate spirituală, recunoscută de puterile din văzduh (vezi Luca 10:19), rămâne până când omul încalcă legile Împărăției. Dumnezeu a dat autoritatea și stăpânirea primilor oameni, în Eden. Omul a avut autoritatea de a alege să guste sau să nu guste din fruct. Pentru că a ales să încalce porunca lui Dumnezeu, omul a trebuit să sufere consecințele.

Rugăciunea este, de multe ori, o activitate neînțeleasă; mulți nu se cunosc nici pe ei înșiși. Vechii greci aveau scrisă în templul lor o regulă care le aducea aminte cât de important este să se cunoască pe ei înșiși. Ea este necesară și astăzi, întrucât oamenii care nu se cunosc pe ei înșiși ajung, uneori, să spună: „Nu-mi vine să cred că am spus sau făcut un anumit lucru“. Ca creștini, spunem că ne rugăm din inimă; dar nu toți știu exact unde este inima cu care se roagă. În cazul celor care nu fac parte din Împărăție, ei nu știu unde este inima din care Domnul Isus a spus că ies faptele rele (vezi Matei 15:19; Marcu 7:21), sau, în cazul celor care cred în Domnul Isus, ies izvoare de apă vie. Inima poate fi smerită, înduioșată, mândră și, după cum este descrisă în Scriptură, poate avea alte zeci de caracteristici. Este important să știm unde este ea, pentru că vrem să fim oameni cu o inimă după inima lui Dumnezeu (vezi Faptele apostolilor 13:22) și vrem să lucrăm la ea, pentru ca în ea să fie ceea ce îi place lui Dumnezeu. Apostolul Pavel le scrie fraților din Tesalonic: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El în-suși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru

să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos“ (1 Tesaloniceni 5:23).

Omul este o ființă trinitară pentru că are trup, suflet și duh; dar unde este inima, despre care auzim și cântăm? Trupul îl vedem în oglindă și știm că are cinci simțuri, care colectează informații pe care le trimite la creier. Sufletul este mintea noastră, care are voință și emoții. Ea adună și ține dosare cu informații despre tot și despre toți cei despre care urechea, ochii, nasul, gustul și simțul tactil îi trimit informații. Sufletul, adică mintea, are o parte conștientă, care e folosită în mod direct în vorbire, în decizii și în acțiuni și în orice activitate fizică, dar și o parte ascunsă, numită subconștient, despre care experții spun că ocupă în jur de 90% din mintea noastră. Mintea subconștientă, care acceptă tot ce mintea conștientă îi furnizează de la cele cinci simțuri, rulează constant programele de reflex – bătaile inimii, digestia, respirația, dar și programele învățate – mersul pe jos, mersul cu bicicleta sau vorbitul. Această parte a minții noastre stă ascunsă și adună, chiar fără să știm, informații, apoi începe să exprime dorințe și chiar să dea porunci minții conștiente. Această parte ascunsă este inima omului. Iată ce vrea Dumnezeu de la om: „Fiule, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile mele“ (Proverbele lui Solomon 23:26).

Inima este cercetată de Dumnezeu. El îi vorbește chiar și noaptea, când dormim, ca să o întărească. Ca copii ai Lui, uneori, ne trezim că spunem ceva folositor și bun, recunoscând că nu am știut acel lucru. „El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor“ (Iov 33:15). Solomon a fost cercetat noaptea, în vis, și Dumnezeu i-a

dat ce a cerut. Singura parte a ființei lui trează la ora aceea era inima.

Dumnezeu, de asemenea, cercetează inima ca să pregătească o răsplată: „Eu Domnul, cercetez inima și încerc rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui, după rodul faptelor lui” (Ieremia 17:10). Inima nu doar asimilează informații, ci le și cântărește în mintea conștientă, mai ales pe cele care se repetă, apoi își formează păreri și dorințe. Inima trebuie păzită, după cum ne sfătuiește Scriptura: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții” (Proverbele lui Solomon 4:23).

Apostolul Pavel numește inima „omul ascuns”, care poate crește și primi putere de la Dumnezeu, iar Împăratul poate locui în ea, dacă o găsește plină de credință: „și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință ...” (Efeseni 3:16, 17). Apostolul Petru spune că acest „om ascuns”, adică inima, poate fi o podoabă de care Dumnezeu Se bucură și pe care o prețuiește: „Podoaba voastră să nu fie .... ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:3, 4).

Pentru omul care Îi este credincios Domnului Isus și umblă pe calea Lui nu este neobișnuit să se trezească dimineața cu o cântare fără să se fi gândit el la ea, asemeni lui David: „Eu binecuvintez pe Domnul care mă sfătuiește, căci până și noaptea îmi dă îndemnuri inima” (Psalmul 16:7). Cea care aduce cântarea pe scena minții când încă nici nu ne-am trezit bine este inima credincioasă (vezi Neemia 9:8). Pe de altă parte, în cazul unui necredincios, care este alcoolice sau fumă-

tor notoriu, când se trezește din somn, primul impuls pe care i-l dă inima este să aprindă țigara sau să ia sticla cu băutură. Nimic din această lume nu trebuie să pună stăpânire pe noi (vezi 1 Corinteni 6:12).

Împărăția lui Dumnezeu intră în inima noastră și crește după cum o hrănim cu Cuvântul și prin părtășia cu oamenii neprihăniți. Inima adună din cele ce aude și vede, chiar și fără să știm sau să vrem noi, ca apoi să fie bună sau rea, plăcută sau neplăcută Domnului, după judecățile și dorințele pe care le are. Omul care face parte din Împărăție își expune inima, în mod regulat, la cuvintele legii Împărăției, care sunt în sfânta Scriptură: „Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmul 119:11).

Omul care are o inimă înțeleaptă (vezi Proverbele lui Solomon 10:8), se gândește mult la lucrurile de sus și, umblând după ele, găsește împlinire și fericire pe pământ (vezi Coloseni 3:1, 2). „Căci nu se mai gândește la scurtimea zilelor vieții lui, de vreme ce Dumnezeu îi umple inima de bucurie” (Eclesiastul 5:20). Ceea ce-i va porunci inima va determina ceea ce va face fiecare om și ce va deveni, indiferent de ce îi va spune mintea conștientă, chiar și prin cuvintele pe care le rostește.

Împăratul Isus vrea inima noastră, dar o vrea și Satana. Acesta din urmă este mulțumit și dacă îi cedăm numai o parte” (vezi Proverbele lui Solomon 23:26). Ochii omului găsesc plăcere în ce le spune inima că este frumos, bun și de dorit. Dacă ți-ai otrăvit inima o săptămână, expunând-o la lucrurile firii pământești, în fața ecranului, degeaba te duci cu inima ta la casa de rugăciune și îi spui: „Inima mea, caută-L pe Domnul! Proslăvește numele Lui!” – pentru că ea deja a prins

alte gusturi și dorințe. Astfel, închinarea devine formală și fără valoare înaintea celui care, înainte să asculte ce spune gura ta, citește ce ai în inimă. Tatăl nostru cel ceresc Se plânge de astfel de suflete: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8). Tot așa, dacă inima ascultă toată săptămâna de îndemnurile Duhului, căutând să se păzească de orice este rău, cugetând la legea Domnului, când mergi la casa Domnului poți să te aștepți să simți prezența Domnului și să spui: „Gata îmi este inima să cânte, Dumnezeule!” (Psalmul 108:1).

Domnul vrea inima. El vrea toată inima, ori nu vrea nimic din ea: „Domnul este lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima” (Psalmul 145:18). Cei care fac parte din Împărăție, pentru că își adună comorile nu pe pământ, ci în cer, au inima în cer; pentru că au ceva acolo, vor să strângă tot mai mult (vezi Matei 6:21). Așa se explică că unii trec prin furtuni și nu își pierd viața, pentru că inima le este în cer, unde nu sunt furtuni, ci doar voia Împăratului.

Cea de-a treia parte a ființei omului este duhul, care este cea mai lăuntrică parte a fapturii. Când este trezit de Duhul Sfânt, în momentul nașterii din nou, în el, ca și într-un vas, vine viață din Dumnezeu, o măsură din Duhul Sfânt (vezi Ioan 20:22). Cel care botează cu Duhul Sfânt este Domnul Isus (vezi Luca 3:16; Efeseni 1:13), și cine-L vrea trebuie să-L ceară. Duhul nostru devine o locuință pentru Duhul Sfânt, care caută să aplice legile Împărăției, aducând în viața celui credincios neprihănire, pace și bucurie. Duhul nostru, înnobit de venirea Mângâietorului, devine locul unde Dumnezeu adună untdelemnul sfânt din care folosim în fiecare zi, care poate fi primit prin reumplere de sus, când intrăm, prin rugă-

ciune, în prezența Împăratului. Părtășia cu Dumnezeu și cu cei credincioși în rugăciune face ca untdelemnul din vas să sporească, să cuprindă inima și apoi să acționeze folosindu-se de trup ca de un rob credincios.

Dacă vrem ca rugăciunea noastră să fie ascultată, când ne rugăm și intrăm în audiență la Împărat trebuie să fim conștienți și siguri că trupul, sufletul și duhul nostru stau înaintea Împăratului – și nu doar trupul: „Ce este de făcut atunci? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea” (1 Corinteni 14:15).

Când ne închinăm Lui Dumnezeu în duh și în adevăr (Ioan 4:23), prin cântarea de proslăvire și prin închinare, folosind mintea și duhul, în care avem untdelemnul sfânt, facem o lucrare care cheamă prezența Lui. Lui Îi place și primește acest fel de închinare (vezi Psalmul 22:3), pentru că atunci când te închini cuiva mereu și mereu, devii tot mai mult ca și El, iar Dumnezeu vrea să fim tot mai mult ca Fiul. Când ești în prezența Lui, începi să vorbești limba cerului – care spune că toate sunt posibile pentru cel care crede (vezi Marcu 9:23).

Prezența lui Dumnezeu este cea mai mare valoare care există în univers. Când El este prezent, orice lucru bun este posibil, cum a aflat și Iosua când soarele a stat pe loc. Dacă cunoști legile Împărăției și începi să-I cunoști caracterul, ajungi să știi întotdeauna cum ești față de Dumnezeu, pentru că El nu Se schimbă (vezi Maleahi 3:6).

Cel mai important gând pe care-l putem avea este gândul cu privire la cine este Dumnezeu pentru noi. Când vorbim limba cerului, începem să vedem supranaturalul ca natural, căci pentru Dumnezeu lumea minunilor este normală. Dacă ești în Hristos (vezi Coloseni 3:3) și vorbești limba cerului,

oricare ar fi circumstanțele vieții, ele Îi sunt supuse lui Hristos și cerul întreg vrea să vadă ce face Hristos din tine, mai ales când ești în necaz.

Scopul Lui pentru noi, odată mântuiți, este să devenim ca El. Pe măsură ce se întâmplă asta trecem de la a vorbi limba pământului – care este necredință și frică – la a vorbi limba cerului – care este limba credinței, a puterii și a posibilităților. Trebuie să acceptăm cu supunere cioplirea și șlefuirea noastră prin necazuri, prin biruințe sau prin înfrângeri pământești, pentru că ele lucrează împreună pentru a ne transforma, după voia Lui.

Când în noi începe să se reflecte chipul Lui, începem să vedem lucrurile ca El, să vrem ce vrea El, începem să dorim mântuirea oamenilor și ca Împărăția Lui să vină, la fel ca El. Când, fiind în drepturi depline de copii ai lui Dumnezeu, vorbim limba cerului, ce legăm pe pământ va fi legat și în cer, iar ceea ce dezlegăm la fel. Cine vorbește limba cerului spune cine este Isus Hristos pentru el și astfel declară promisiunile lui Dumnezeu ca fiind pentru el. După legile pământului, când ești sătul nu ești flămând, dar după legile cerului când ești sătul spiritual ești, totuși, flămând, pentru că odată ce ai gustat ce bun este Domnul vrei tot mai mult din El.

Domnul Isus a distrus înmormântările la care a participat, inclusiv pe a Lui. Când El Se prezintă în mijlocul Bisericii, când coboară în mijlocul laudelor și a cuvântului vestit, cei morți din punct de vedere spiritual pot învia, pentru că mai mult decât în jurul unei cântări sau a unei predici, suntem adunați în jurul Lui. Când vorbim limba cerului, adică limba credinței, înțelegând că percepția despre o problemă este o problemă mai mare decât problema în sine, putem in-

voca puterea lui Dumnezeu ca voia Lui cea bună să se facă în acea situație.

Domnul Isus ne-a învățat să ne rugăm cerându-I Tatălui nostru, care este în ceruri, ca Împărăția Lui să vină mai curând, ca astfel de „momente de Tabor“ în prezența Lui să devină normale. Noi nu trebuie doar să așteptăm venirea acestei Împărății veșnice în inima noastră și în inimile celor din jurul nostru, ci trebuie și să facem lucrurile care grăbesc venirea ei.

Dacă faci o petiție la Guvern trebuie să ceri numai lucruri legale, urmând un anumit protocol, stabilit de cei care te reprezintă politic. Împărăția lui Dumnezeu are și ea felul specific în care poți înainta o petiție care să primească rezolvare. Dacă cunoști legile pământului poți obține ce vrei, dacă legea este de partea cauzei pe care o ai. În Împărăția lui Dumnezeu lucrurile sunt foarte asemănătoare. Cei care încep și întrețin o relație personală cu Fiul lui Dumnezeu, ascultând de Duhul adevărului, au acces direct la tronul Împăratului prin rugăciune (vezi Evrei 10:19). Dumnezeu nu ne scutește de probleme. Avem mereu nevoie să căutăm sfatul și ajutorul Lui în rugăciune. Tatăl nostru cel ceresc vrea ca prin biruința în încercări să creștem în credință, urcând trepte în maturitatea noastră spirituală.

Ca să știm să ne cercetăm, Tatăl nostru cel ceresc ne-a pus la îndemână cântare spirituale precum cel oferit de poruncile din Exodul 20:1-17 sau cel din Matei 5:1-12. Trebuie să ne cântărim, ca nu cumva să fim găsiți ușori, cum a fost găsit împăratul Belșațar (vezi Daniel 5:1-22).

Există principii care trag legile cerului în favoarea copilului lui Dumnezeu, dar numai după protocolul Împărăției. Acest protocol spune că cererea, în rugăciune, trebuie înaintată către Împărat, cu credință în numele Fiului Împăratului, prin a cărui jertfă ochii Împăratului pot privi la noi (vezi Habacuc 1:13).

„... Potrivit cu măsura de credință pe care Dumnezeu a împărțit-o fiecăruia“ (Romani 12:3b), toți copiii lui Dumnezeu au acces la tronul Împăratului: „... prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt“ (Evrei 10:19). Credința este vizibilă și se demonstrează prin fapte (vezi 2 Petru 1:5) și Îl bucură pe Împărat la fel cum un părinte se bucură de un copil ascultător.

Când vrei să primești ceva de la Împăratul acesta, trebuie să te înveți să te așezi în locul unde El dă binecuvântarea pe care o ceri. Dacă vrei bani, trebuie să îi dai celui mai sărac decât tine ca să primești. Dacă vrei sănătate, trebuie să mijlocești pentru sănătatea altora. Dacă vrei iertarea Împăratului, trebuie să ierți oricui ți-a greșit. Cel care vrea ca Dumnezeu să lucreze în favoarea lui trebuie să se folosească de principiile așezate de Împărat în Împărăție ca de niște chei pe care, nu doar că trebuie să le aibă, dar care trebuie să știe unde se potrivesc: „Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri“ (Matei 16:19). Dumnezeu nu pleacă de acasă, deci nu trebuie să închidă ușa. Și dacă ar pleca, cine ar putea îndrăzni să vină să facă ceva ce El nu ar vrea?

Putem înțelege alegoria cheilor privind la felul în care cerul a fost descuiat sau încuiat în trecut. Putem spune că aceste chei sunt ca niște principii care lucrează în Împărăția lui Dumnezeu și sunt folosite de cei care sunt autorizați de El. Ca să deschizi ușa la mașină, ai nevoie nu de orice cheie, ci ai nevoie de cheia de la producător. Degeaba ai folosi o cheie care nu se potrivește. Ar fi în zadar să rostești rugăminți sau amenințări, pentru că ușa este făcută să se deschidă numai cu o anumită cheie. Într-un mod asemănător, cerul lucrează în

favoarea celui care este recunoscut în Împărăție ca copil al Împăratului și care, prin ascultare de Împărat, folosește principiile legii create de Dumnezeu. Un avion cu pasageri, care cântărește sute de tone, este atras de pământ de forța gravitațională. La o anumită viteză pe pistă, avionul începe să se ridice, pentru că forța gravitației este combătută de forța aerodinamică. Piloții nu crează legea, ci doar știu cum să o aplice, la o viteză anume, datorită construcției aripilor. La fel este și cu legile Împărăției, pentru că noi alegem să credem și să aplicăm legile pe care ni le-a dat Împăratul.

Legile pământului sunt constante, dar uneori intervine cineva care aplică legile Împărăției, adică principiile cerești. Legea fizicii spune că greutatea se scufundă în apă, dar Domnul Isus, folosind o altă lege, a reușit să meargă pe ape, dovedind că o lege cerească poate anula o lege pământească. De obicei peștii nu au bani în gură, dar Domnul Isus l-a trimis pe Petru să pescuiască un pește care avea în gură banii necesari pentru plata taxelor: „Dar, ca să nu-i facem să păcătuiască, du-te la mare, aruncă undița și trage afară peștele care va veni întâi; deschide-i gura și vei găsi în ea o rublă, pe care ia-o și dă-le-o lor, pentru Mine și pentru tine“ (Matei 17:27). Domnul Isus, prin această minune, a demonstrat unul dintre principiile Împărăției pe care îl folosesc cei care au darul credinței și darul de descoperire a tainelor. După legea cerului, dacă dai ți se va da, pe când, după legea pământului, fiecare încearcă să țină ce are, știind că dând nu va mai avea: „Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura“ (Luca 6:38). Ne-am născut și am învățat să trăim după legile naturii, dar prin credință putem învăța

cum să trăim după legile Împărăției lui Dumnezeu. Ca să lucrezi după principiile Împărăției, trebuie să le cunoști și să fii autorizat să le folosești în folosul Împărăției. Prorocul Ilie, urmărind interesul lui Dumnezeu, a închis cerul ca să nu mai cadă ploaie pe pământ: „Ilie, tișbitul, unul din locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: «Viu este Domnul Dumnezeuul lui Israel al cărui slujitor sunt, că în anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu»“ (1 Împărați 17:1). Ilie a închis cerul, a coborât foc din cer, a înmulțit uleiul și făina, l-a înviat pe fiul văduvei din Sarepta. Am putea spune că Ilie avea chei de sus, din Împărăția cerurilor, și era pe deplin autorizat să le folosească. Dacă vrei să începi să lucrezi după aceste principii, după ce te-ai împăcat cu Dumnezeu, trebuie să trăiești în pace cu toți oamenii și să îi ierți pe toți, căci neiertarea închide cerul (vezi 1 Petru 3:7).

Fiecare copil al Domnului poate alege să strige către un cer închis sau către un cer deschis, alegând să ierte sau să nu ierte: „Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre“ (Matei 6:15). Ucenicii au încercat să scoată un duh rău și nu au reușit până când Domnul Isus nu le-a spus cum să facă asta. Le-a spus că acel fel de duh nu iese afară din sufletul pe care-l chinuiește decât cu post și cu rugăciune (vezi Matei 17:21). Acestea două trebuie să fie cele mai folosite chei din câte avem. Ca și credincioși, avem la dispoziție legi care ne țin jos și legi care ne ridică, dacă alegem să ascultăm de Împărat. Cheile Împărăției deschid uși spre realitatea unei alte lumi, care, într-o zi, va înghiți lumea noastră. Cerul, locuința Împăratului, este o țară reală, de unde primim ajutor, putere și resurse. Omul care vrea ajutor de la Împărat trebuie să înțeleagă că legile Împărăției și neprihănirea sunt două lu-

cruri care merg mână în mână. Dacă ții la legile Împăratului și le păzești, așteaptă-te să ai trecere înaintea Împăratului, pentru că legile Lui ne-au fost date ca să avem succes în împlinirea voii Lui. Fiecare dintre noi are viața scrisă sus, în cărțile din cer. Fiecare om are un registru cu starea de sănătate a sufletului, o carte de muncă și statutul de mântuit sau nemântuit, de bogat sau sărac în cer. După principiile Împărăției, „Sufletul binefăcător va fi săturat, și cel ce udă pe alții va fi udat și el“ (Proverbele lui Solomon 11:25), așa că „bună țară ne dă Domnul Dumnezeuul nostru (Deuteronomul 1:25b) și bune lucruri îl așteaptă pe cel care Îl slujește cu credincioșie pe Împărat: „Dar, după cum este scris: «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu sau suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc»“ (1 Corinteni 2:9).

Cei care sunt în Împărăție iartă nu pentru că este o lege pe pământ care le impune să ierte, ci pentru că așa este în cultura cerului. Ei iartă pentru că văd valoare în oportunitatea de a ierta și în acest fel chipul Fiului începe să apară în sufletul lor (vezi Coloseni 3:13). Ca să începi să înțelegi Împărăția cerurilor, trebuie să înțelegi ce înseamnă autoritate. Sutașul care crezut în autoritatea Domnului Isus probabil că venise acolo ca oricare alt păgân, dar auzise și poate văzuse unele dintre lucrările făcute de Domnul Isus. El a crezut că Domnul Isus avea autoritatea să trimită cuvântul Lui ca să-i vindece robul (vezi Matei 8:9) și știa că legea are efect datorită autorității din spatele ei. Sutașul, care dorea vindecarea robului său, a înțeles că era într-o circumstanță pe care nu o putea controla, dar a crezut că Domnul Isus putea să intervină la cauza lui folosind alte legi decât cele pământești. Toată puterea

este a lui Dumnezeu și El poate alege să dea putere celor care cred în El, ca să îndeplinească voia Lui (vezi Psalmul 62:11).

În spatele a tot ce vrem să facem în și pentru Împărăție trebuie să fie aprobarea și autoritatea Împăratului. Mulți vor să facă slujbe la care nu sunt chemați. Ei au putere să umble, să citească, să predice, dar au nevoie de autoritate de la Împărat ca să poată avea un rezultat bun. El dă autoritate celui care Îl iubește și păzește poruncile Lui (vezi Ioan 14:15). Succesul spiritual al omului lui Dumnezeu depinde de puterea pe care o are de la Împărat. Dacă vrei ceva de la Dumnezeu sau vrei să faci ceva pentru Împărăția Lui, trebuie să te pui sub autoritatea Lui, ca apoi El să îți dea putere și oportunități. Rezultatele vor spune dacă ești în Împărăție și de la Împărăție, pentru că roada vorbește de la sine. Este normal să acționezi cu autoritate atunci când o ai, după cum o pasăre ce stă pe creanga unui pom nu e înfricoșată și nu se întrebă dacă are voie sau poate să sară de pe ramura pe care stă.

Omul s-a dovedit a fi bun să creeze sisteme și religii pe pământ, dar Împărăția lui Dumnezeu aduce cerul pe pământ, aduce legile și cultura Împărăției. Domnul Isus este singura Ușă prin care cineva poate intra în Împărăție, în calitatea binecuvântată de copil al Împăratului. Destinul tău este să ajungi sus, în Împărăție, în casa Tatălui ceresc, dar nu ai nicio șansă să ajungi acolo decât dacă ascuți de Împărat și accepți calea oferită de El pentru a intra. Eu pot să plătesc pentru facultatea copilului meu, având dorința ca el să primească o diplomă, dar nu este garantat că îmi voi vedea dorința împlinită. Depinde de copilul meu dacă vrea să se folosească de dreptul pe care i l-am oferit – cel de a studia la acea școală. Pentru ca eu să îmi văd dorința împlinită, el va trebui să fie

disciplinat și să depună efortul necesar să își însușească cunoștințele necesare pentru a trece examenele. Tot așa este și cu intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. El a plătit prețul intrării noastre, a tuturor oamenilor, prin jertfa de la Golgota, dar lasă la alegerea noastră dacă vrem să ne folosim de acel drept, să ascultăm de El. Apoi trebuie să fim disciplinați și, ascultând poruncile Lui și ducând la îndeplinire dorințele Lui, ca la examene, uneori numite de noi „încercări”, să dovedim că am crescut în credință și, luând note mari, să Îi aducem bucurie Tatălui nostru celui ceresc.

Când Împărăția este în tine, ești mulțumitor și bucurios indiferent de circumstanțele vieții: „Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima” (Psalmul 37:4). Când Domnul îți este desfătarea nu vrei nimic rău, nimic ce îți irosește timpul și îți poate abate inima de la El. În Împărăție nu Îl lingusești pe Împărat, căci El știe ce gândești înainte de a-ți ieși cuvintele pe gură. În Împărăție ascuți sau nu ascuți de Împărat, indiferent de scuze, de explicații și de justificări. El este un Dumnezeu care știe tot și de care nu poți ascunde nimic; El cunoaște chiar și viitorul: „Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: «Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea»” (Isaia 46:10).

Dacă ai lucrat pentru Împărat, nu îți abandona postul de străjer și lucrător, pentru că te așteaptă o răsplată: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...” (Romani 8:28). Știind că sunt doar două locuri posibile, unde se va sfârși viața ta pe pământ? „Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte” (Proverbele lui Solomon 16:25). Dumnezeuul vameșu-

lui, care s-a smerit și care s-a dus acasă de la templu socotit neprihănit, este un Dumnezeu milos, care și astăzi așteaptă ca fiii risipitori să vină la El, iar El să le dea sărutul împăcării. Există în om ceva moștenit din Adam, care, de obicei, îl face pe cel care are nevoie de iertare să nu vrea să vină lângă Dumnezeu. Mulți cred că Dumnezeu este greu de mulțumit, supărăcios și capricios, ca zeii grecilor. Așa cum l-a chemat pe Moise odată, El te cheamă și pe tine astăzi: „Domnul a zis: «Iată un loc lângă Mine; vei sta pe stâncă»” (Exodul 33:21).

Înainte de a face planuri pentru viața aceasta, asigură-te că știi și înțelegi scopul pentru care ai fost pus pe acest pământ, întocmit ca să fie locuit, pentru că nu vrei succes în lucrurile neîngăduite de El. Vrei să faci în viața aceasta ceva bun pentru sufletul tău, pentru viitorul tău veșnic sau pentru Împărăția lui Dumnezeu? Cea mai mare tragedie pentru om este să moară nemântuit, adică neîmpăcat cu Dumnezeu. Dumnezeu îi cheamă pe toți oamenii la El, ca să le dea mântuire, dar puțini acceptă invitația în Împărăție. Cu câțiva ani în urmă, o cântăreață care se bucura de o reputație bună și era chemată la nunți ca să cânte solo, a fost invitată să cânte la nunta unui om bogat. S-a întâmplat în orașul Seattle. Acel om bogat a închiriat două etaje superioare ale unui zgârie-nori, Columbia Center. În ziua nunții, cântăreața a ajuns la intrare, dar când s-a verificat în cartea de oaspeți, numele ei nu a fost găsit. A insistat să mai verifice, pentru că fusese invitată, dar totul a fost în zadar. A spus că este o cântăreață renumită, dar totuși a fost escortată afară. Plină de mânie, a ajuns înapoi în mașina ei. Atunci și-a adus aminte că după ce a primit invitația trebuia să confirme că acceptă oferta generoasă a omului care a chemat-o la nunta lui, dar ea nu a trimis plicul care era în in-

vitație în intervalul de timp specificat. Acel om, care i-a oferit oportunitatea de a fi la nunta lui, neprimind de la ea o confirmare, a concluzionat că ea nu vrea să vină și probabil a chemat pe altcineva. Ceva asemănător, dar mult mai tragic are loc când cineva este invitat, prin glasul Evangheliei, să vină la Dumnezeu cu pocăință. Însă omul alege să nu răspundă, să refuze sau să amâne întoarcerea la Dumnezeu.

Noi călătorim spre nemurire, dar sunt doar două destinații veșnice, foarte diferite, unde putem ajunge. Iadul este un loc de chin și de regret veșnic, a doua moarte, despărțirea veșnică de Dumnezeu (vezi Luca 16:19-31). Raiul este locuința lui Dumnezeu, un loc al fericirii veșnice (vezi Romani 14:17). Domnul Isus a murit ca omul să poată alege în care dintre aceste două locuri vrea să ajungă după moarte. Cu privire la moarte poți face un singur lucru: să te pregătești, ca ea să nu îți aducă spaimă, ci bucuria de a-L vedea pe cel căruia l-ai slujit și căruia Îi aparține sufletul tău.

Pe pământ fericirea este o stare de mulțumire dată de lucrurile și de situațiile favorabile; dar fericirea veșnică vine în urma ascultării de Împărat, fiind urmată de o răsplată veșnică. Cu cât este omul mai atras de materialism, cu atât este mai nefericit pe pământ. Copilul lui Dumnezeu care primește înțelepciune de sus, trăiește pentru lumea care vine și acolo își strânge comoara. El știe că doar ce pui în mâna Domnului nu pierzi și știe că sacrificiul lui pentru Împărăție și pentru mântuirea sufletelor oamenilor atrage după sine răsplata Împăratului. Fericirea mântuirii nu vine ca primăvara, că vrei, că nu vrei, ci trebuie mai întâi să crezi cuvintele Împăratului și să acționezi pe baza lor (vezi Evrei 11:6). Cine răspunde invitației Lui poate să devină o capodoperă a Împăratului – un su-

flet mântuit care, schimbat fiind de Duhul Sfânt, nu vrea să mai păcătuiască și chiar urăște păcatul.

Unii socotesc că prețul pocăinței este prea mare; ei trebuie să știe că prețul ignorării voii Împăratului este și mai mare. Domnul Isus a murit ca să îi poată oferi păcătosului antidotul morții spirituale. A ignora această ofertă înseamnă indolență și chiar insultă față de cel care face oferta (vezi Evrei 10:31). Mulți refuză oferta gratuită a harului din cauza mândriei. Acest păcat nu este mai mic decât păcatele trupești, precum curvia sau uciderea. Mândria instigă mintea omului împotriva lui Dumnezeu. Nimic nu este mai neplăcut pentru Dumnezeu decât omul păcătos și mândru.

Nu aștepta până decide criza pe ce drum vei călători cât mai ești pe pământ, ci mai bine acceptă împăcarea oferită de Împărat prin jertfa Domnului Isus la Calvar. Examinarea, pocăința și lacrimile au rost doar cât mai suntem în viață sau până vine ziua Domnului. Atunci lucrurile se vor schimba pentru totdeauna spre binele celor care au ales să intre în Împărăție. Este bine să te întrebi dacă ceea ce faci, activitățile cu care îți ocupi timpul și lucrurile pe care îți cheltuiești banii sunt sau nu sunt împotriva legilor Împăratului. Cunoști legile Lui? Îți pasă de ele? Înțelept este nu neapărat cel care are un perete acoperit cu diplome, ce cel care cunoaște legile Împărăției și le ascultă, ca astfel să fie plăcut Împăratului și Împăratul să umble și să vorbească cu el.

Dacă nu ești fericit, dacă nu ai pace și nici nădejdea unei veșnicii fericite cu Dumnezeu, trebuie să vezi ce legi încalci și să faci tot posibilul să scapi de orice vină scrisă în dreptul tău în cărțile de sus, acceptând oferta mai mult decât generoasă de împăcare cu Tatăl prin jertfa lui Isus. Fii sigur că sufletul tău

este mântuit. Unii află despre Împărăție și totuși aleg să rămână nu departe de Împărăție (vezi Marcu 12:34).

Dacă nu ai intrat încă pe Ușa oilor, te îndemn să intri. Această intrare începe cu lepădarea de voia ta și acceptarea voii Împăratului. El ne-a oferit grațierea, pentru că are puterea să o ofere și o oferă pentru că ne iubește (vezi Psalmul 106:8). Ca Împărat, El ne-a oferit mântuirea ca astfel, slava Lui, care se întinde mai presus de ceruri (vezi Psalmul 8:1), să crească. El ne-a oferit mântuirea din cauză că este îndurător, alegând să ne iasă în cale cu oferta iertării înainte să trecem în veșnicie (vezi Tit 3:5; 2 Timotei 1:9).

Dacă ești un suflet care încă nu a stat plecat înaintea Împăratului Isus pentru a fi grațiat și înfiat, dintr-un sentiment al iminenței, te invit să faci asta prin pocăință, căci nu ai siguranța zilei de mâine. Nu alerga după rai, pentru că nu vei ajunge acolo alergând, ci fii credincios, urmându-L pe Domnul Isus după Scripturi – și nu după tradiții și obiceiuri omenești. Doar așa poți să ai acces la pomul vieții din raiul lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 2:7). Planurile Lui pentru tine sunt bune, dar El lasă la alegerea ta dacă vrei să accepți oferta împăcării cu El prin pocăință: „Căci Eu știu gândurile care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ieremia 29:11).

Încă se spune: „Vine Împăratul! Vine Isus!” (vezi Matei 25:6), dar vine ziua când se va spune: „Împăratul a venit! Fii gata să Îl întâlnești!”